NEBEVODI

Almanach 19. ročníku literární soutěže
„Příbram Hanuše Jelínka 2015“

© Knihovna Jana Drdy, 2015
ISBN 978-80-86937-50-2

Výsledky 19. ročníku literární soutěže pro mládež PHJ 2015

Poezie 12 - 15 let:
1. Veronika Pavlíková, Liberec
2. Barbora Karasová, Tisová
3. Vojtěch Jaroš, Petrovice
V Almanachu jsou ještě uveřejněny práce Simony Spilkové, Nečín

Poezie 16 - 19 let:
1. Eliška Kohlíčková, Příbram
2. Julie Gurjevová, Milín
3. Kay Walsh, Teplice
V Almanachu jsou ještě uveřejněny práce Kristýny Urbánkové, Žlunice a Tomáše Vobořila, Praha

Poezie 20 - 23 let:
1. Filip Klega, Ostrava
2. Adéla Brablcová, Starý Poddvorov
3. Anna Hrbáčková, Maršov
V Almanachu jsou ještě uveřejněny práce Kristýny Montagové, Opava a Elišky Ostružkové, Ostravice

Próza 12 - 15 let:
1. Johana Paulová, Příbram
2. Zuzana Dovalová, Písek
3. Natálie Moučková, Teplice
V Almanachu jsou ještě uveřejněny práce Terezy Ramajzlové, Písek a Jiřího Ryjáčka, Rakovník

Próza 16 - 19 let:
1. Barbora Jurková, Benešov
2. Eva Hůlová, Rakovník
3. Adéla Radilová, Praha
V Almanachu jsou ještě uveřejněny práce Terezy Vlčkové, Příbram a Filipa Horáka, Lišany

Próza 20 - 23 let:
1. Markéta Šmejkalová, Příbram
2. Juliana Vaculíková, Zbuzany
3. Barbora Pálková, Příbram
V Almanachu jsou ještě uveřejněny práce Gabriely Brázdové, Brno

1. SčV, a.s.

Tato kniha byla vydána díky finanční podpoře firmy Veolia 1. SčV, a.s.

Poezie 12 - 15 let

Veronika Pavlíková • 15

Básně zimních nocí

Bezmocné čekání

Ztracen v šerých hlubinách moře světa
Kráčíš mezi utrpením, co nikdy nepomine
Se zářivou myšlenkou, jak chutná odveta
Doufáš, že zlo v tobě jednou zhyne

Teď tisíce střípků z minulosti
Přijdou tiše, zničí tvůj zrak
A až vyprchá i plamínek zlosti
Co zbude ti pak?

Po bitvě

Papírový svět hoří v mrazivých plamenech
Popel k zemi se snáší
Má duše lapena v bludných balvanech
Tvá k nebi se vznáší

Papírový svět té neszírající fantazie
Až kam okem srdce hlubokého dohlédneš
Popel, prach, chlad - líbezně hořká euforie
Teď bitvu vnitřních nářků povedeš.

Papírový svět v lživých hlasech hyne
Jak květina vadne, šeptá slova loučení
Otroctví - plamenu, žáru vášně plane
Zbylo neutichající... lásky mučení

Vzpomínka

Objetí jež kdysi ohněm bezpečí mi bylo
Ztratilo váhu jako pírka prchlavých snů
Za prázdným hrobem šepot, nářek, křik
Jen tmavý stín

Kroky štěstí už dávno smyl déšť
Radost se rozplynula v nic
Duše odešla na věčnost
A já tě postrádám

Finále

Květena hlasem tvým roste do oblak
Srdce mé toužebně upíná se k tobě
Zamilovanost zakalila mi zrak
Cit můj lapen v hrozné kletbě

Své milující srdce tiše ti dám
Teď stojíc před tmavým hrobem
Osude proklínám tě: lásku nepřáls nám
Odcházím k věčným břehům

navždy sbohem...

Barbora Karasová • 13

Je těžké zapomenout

Když se moje představivost
opírá o minulost,
pevné struny prasknou jako tenký led v řece,
ale voda z nich tak rychle neuteče.

Snažím se zahodit minulost pryč,
opřít své tělo o železnou tyč,
raněné srdce mi to však nedovolí,
v mysli kruté vzpomínky stále loví.

Nesmrtelná nemoc

Tou neznámou čarou jdu sám
s bolavou hlavou.
Jen já a nemám s kým žít.
Nemoc mě tíží jak vázání z lyží,
toužím poznat svůj cíl.

Den kdy potká mne osud,
neznám snad dosud,
poutá mě čím dál tím víc.
Chci ho mít u sebe,
chci letět do nebe.
Ukončit tak těžký smích.

Předčasný konec

Ve tmě slyším svoje slzy,
jak padají na zem,
když se krčím mrazem a zoufalstvím.
Nad skončení nic není,
žádný lék jen pláč.

Potřebuji dostat ven ten smutek
za jeden jediný skutek,
navíc falešný.
Kdybych tak mohla vrátit zpátky čas,
stát zas na nohách s ní.

Vojtěch Jaroš • 13

Zpráva o stavu Země

Dvacáté první století
to jsou jen továrny, markety, haly.
Zdá se to jako prokletí,
že se hned další staví!

Odpadky zdobená krajina,
kdo se má na to dívat?
Za chvíli zbude jen planina.
O čem pak budeme zpívat?

Červená kniha ohrožených druhů
přidává každý den list.
Možná, že za pár let
o zvířatech budeme jen číst.

Kácíme pralesy, kutáme zlato...
Pojďte to zastavit, stojí to za to

Mírotvůrce

Má tak velké oči!
Nedělám si psinu,
začalo to v Soči,
teď polyká Ukrajinu.

Simona Spilková • 14

Opuštěná zahrada

Už uplynulo mnoho roků,
co kluci naposledy v zahradě byli.
Nebylo tam slyšet žádných kroků,
byla opuštěna už dlouhou chvíli.

Trpaslíka ze zahrady
odvezli asi na skládku.
Ani velryba nebyla tady,
nechala tu jen časopisů hromádku.

Sice to teď vypadalo,
že zahrada není obydlena.
Jen listí ze stromu padalo.
Je opravdu opuštěná?

Do toho ticha se jen jeden zvuk ozýval,
že by snad zahradu přeci někdo obýval?
Ve špinavém koutě blízko zarostlého plotu
byla matrace a vedle ní kousky dortu.

V té matraci kocour dřímal.
Nic kolem sebe nevnímal,
protože dortem si nacpal břicho.
Nebylo tu teď vůbec ticho.

Vydával hrozné chrápání
po velikém nacpání.
Najednou kocoura probudil hluk,
jde sem snad zvíře nebo malý kluk?

Nějaký muž prošel okolo křoví.
Kocour si říkal, co jen chce.
Proč do jeho zahrady jde!
Zůstane tu nebo odejde? Kdo ví?

Pán zeptal se, jestli je zahrada obydlena,
zda bydlí tu zvíře, muž nebo žena.

Řekl: „Já budu bydlet tady,
budu tu chovat exotické hady.“

Kocour tu nechtěl mít hada,
tak skočil pánovi na záda.
Zuřivě začal prskat
a dosti sebou mrskat.

Muž shodil ho ze svých zad,
nebyl to jeho kamarád.
Ted´ odejdu a zítra si posilu seženu
a s její pomocí tě ze zahrady vyženu.

Tak kocour šel spát do matrace.
Zítra bude mít spoustu práce.
Musí si rychle poradit,
jak cizince vystrnadit.

Někdy už pozdě v noci
přišel mu někdo pomoci.
Přestalo kocourovo chrápání,
protože uslyšel mňoukání.

Byla to zablešená kočka,
však měla krásná modrá očka.
Řekla „Kocoure, vylez z pelechu,
pustíme na vetřelce blechu.“

Já viděla jsem, jak chtěl tu škodit.
Snad se ti bude má pomoc hodit.
Pán přišel druhý den,
měl však s sebou pudla jen.

Toho se kočky nezalekly,
blechy na ně pustily.
Pán s pejskem se hodně lekli
a drbat se začali.
Utekli oba a už se nevrátili.
Kocour s kočkou v zahradě žili.
I koťata se jim narodila.
Tak kočičí rodina tam navždy žila.

Poezie 16 - 19 let

Eliška Kohlíčková • 17

Protože jsou najednou docela blízko

Nenávidím
křičel tam někam nahoru
k lampám
k nočním můrám
k
    ř
        i
          č
              e
                  l
protože občas je potřeba
křičet
nahlas
a uvnitř si říkat tiše

občas
je potřeba olizovat kliky domů
aby měl člověk pocit
že někam patří
že patří k někomu
občas
je potřeba procházet se kolem
prázdných výloh
a nechat tě tam někde
pohozeného
abys měl taky
aspoň jednou
v krvi
pět mililitrů
nenávisti
a stesku

který už z těla už nikdy nevypustíš
nikdy je v sobě nezapřeš
a ty lampy
ti je navždycky
budou
pomalu a jistě
připomínat
a propalovat do mozku
abys náhodou nezapomněl

na holku
co v tu chvíli
prošla kolem
a nechala tě tam

na její krátkou sukni
a parfém
na mokrou dlažbu co tlačí do zad
a hvězdy
co jsou najednou
docela
                blízko.

Potrhaní, nesešití a bez jehel:

Kdyby byl klid na předpis
podával by se nitrožilně
praxi
bychom si udělali u feťáků ze sídliště
a byli bychom ne šťastní
ale aspoň klidní
protože i ten klid v duši se začal ztrácet

a až se tě zeptaj
jestli něco bereš
tak jim ukaž zápěstí plný jizev
smutně se usměj
ty víš
takovou tou parodií na úsměvy
a zeptej se
jestli náhodou nemají jehlu
kterou by mohli postrádat

obešli tvý záda
a skákali z oken
protože
víš
čas se počítá na gramy
a já už nemůžu
postrádat ani gram
tebe

a pak si začal mizet
sebelítost má otravu krve
dovnitř pokoje táhne zima
parazituje na tvářích
a ty
už jsi prostě *nebyl*.

Labilní hladiny:

Byli na smrt nemocní
protože občas není kapacita
na nic jiného než držet
a nepustit

na to sehnat si pár gramů štěstí
a nepodělit se
s nikým

a vrazit si tu trošku přímo do žíly
a usnout
a probudit se za den
dva
kdy to ještě zahřeje vzadu na jazyku
zahřeje
a zmizí

měla tetování
a rozmazané stíny kolem očí
moje malá smutná labuť
se zlomenými křídly.

A těch pár, co zůstalo na jazyku:

Připadala mi smutná
vylizovala popelník
a třásly se jí ruce

nikdy jsem neuměla
mluvit s lidmi
víš?

šeptala když klečela na kolenou
začínalo
jaro

a sny kolem její hlavy byly mrtvé
nikdy to nikomu neřekla
ta dvě jednoduchá slova

prosím
zůstaň.

Zpovědi bez retuše:

Není to tak dávno
co jsme po vzoru sebevrahů skákali z mostů
protože člověk není nic než nádoba pro odložené hříchy
a bylo nám zle
z nás samých
zatímco svědomí se choulilo u zavřený restaurace
a čekalo na bolest přicházející s ránem

přišla na zpověď pozdě
opilá a rozcuchaná
stejně o to přijdeš
o všechna bylo, je a není
o sny a iluze

slíbilas že nebudeš poslední drobné házet do kašny
že se nebudeš objímat s lampou
a ty ležíš
zpovídáš se lavičkám a lidem s černou duší
a směješ se
siluetám reality

a o pár vchodů dál škrtili budoucnost v popelníku
utáhli jí smyčku okolo krku
vteřiny se roztahovaly v žilách
a ona jenom držela zavřené oči a viděla za nimi tebe
jak se zpovídáš odpadkovému koši a toulavým kočkám
a mezi rty ti sem tam uteče to jedno malé
bezvýznamné
Amen.

Julie Gurjevová • 16

Tanec deště

Proklouznout životem, jak kapky čistého deště.
Ztratit pojem o čase
a strhnout se vlnou svobody.

Otočit klíčkem a zavřít myšlenku.
Už nikdy nemilovat
a nikdy nic necítit.

Cítit se volná jak pták a zároveň mít povinnosti.
Stát nohama na zemi,
jak známo,
nemít fantazii.

Utrhnout vlčí mák a brečet nad ustřiženými nehty.
Mít v srdci smutek,
však rmoutit se nad špatným hrobem.

Dívat se na hvězdy a nadávat na pouliční lampy.
V tiché šílenství propuknout,
které ukazuješ křikem.

Být bohatým člověkem a nemít ani korunu.
Mít mokrou podlahu od deště,
skrz novou střechu.

Ztratit rodinu a být veselou bytostí.
Mít čistou pravdu
a lhát všem do očí

Vanessa Mae a kouzla houslí

Sleduji každý pohyb její
ladné ruky, v níž lehce
a zároveň pevně svírá
smyčec, který hladce
přejíždí jak pírko po
tenkých strunách v
jemné tóny.
Ta hudba je kouzelná.

Ty vlasy v barvě per
havraních, jež poletují
před skvostnou tváří.
Chladným ale potěšeným
výrazem zří pohledem
tmavě hnědých očí na
jásající lidi.
Až se z toho svírá srdce.

Krásná žena s duší hudební.

Pálí mě ruce od ohně

Pálí mě ruce od ohně.
Nevím. Snad ty hořké slzy
tráví, leptají či snaží se utěšit
bolestné vzpomínky na to vše.
Ach, to moře se tak smutně
dívá a snad jen hejna radostných
stříbřitých ryb mu dodává
odvahu neuschnout.

Pálí mě ruce od ohně.
Na nebi se nehne ani mráček
a proto je pořád temno a chladno.

S hvězdou padá černý drak.
No a co? Stejně ten svět tím horší
nebude. Už je. Sám sebou se zkazil.
Z draka nejde strach. Obavy z něj
se zmenšují a již jsou jak pár kuliček
na hliněné zemi.

Pálí mě ruce od ohně.
Sleduji příběh v plápolajícím ohništi,
jak přede mnou padá suchý strom.
Měl také city? Nebo se jen přetvařoval?
Lámal srdce či říkal navždy sbohem?
Doufám, že mi těch pár mincí postačí
abych uletěla s poslední vichřicí.

Pálily mě ruce od ohně a teď je mi líto,
že jsem umrzla.

Je to čas či jiný viník?

Je to čas, co nás rozděluje?
Či vlastní potřeba, být dál?
Já vlastně nikdy nevěděla,
jaké přátele mám.
Já kryla se v temném stínu,
v naději, že přítel náhle přijde sám.
Jen tak beze snahy v naivitě žila.

Ach ta samota, co jediná mě provázela.
A proč? Jen jsem byla jiná.
Kdo by se zajímal o něco,
o co sama nemá zájem.
Asi se mi to jen zdá.
Však přišla záře ta,
jenž mi dokázala to,
co žádný jiný člověk na světě.

Že být navždy v rohu
a nechat do sebe bít,
je cesta, kterou já nesmím jít.

V dálce zaskřípaly osamocené dveře.

Jednou nebo nikdy

Tolikrát a možná jednou
jsem chtěla vědět, co je láska.
Ne jenom v knihách číst teorii,
ale zažít ji na vlastní kůži.
Já, ta dosud nepolíbena.

Tolikrát a možná jen jednou
jsem toužila po jednom polibku,
který by roztřásl každý můj nerv
a já byla vyvedena z míry.
Jen tím jedním dotekem.

Tolikrát a možná stále pořád
se žalostně dívám na ty páry,
které tohle všechno znají a přesto
nevědí, jaké to mají štěstí.
Já, která nic takového nejspíš
nikdy nezažije.

Znají mě všichni, ale nikdo neví víc.

Prosba

Uklidni mě
odejmi té jež útočí její smrtící zbraň a zažeň zástupy
neschopných pochopit
že další boj již nemá cenu
že další vzájemné ubližování vede jen do tartaru že..

Obejmi mě
ukaž jakou sílu skrývají motýlí křídla ve svém doteku jakou moc má
chloupek na tváři jak nedoceněná je..

Pojď dál
pokračuj odstraň ten malý kousek moře jenž se lepí
na pobřeží mých víček
a má v plánu zaplavit sebou ekumenu obličeje rychlým švihem
prstu nebo
snad něžným dotekem žárem svých rtů?

Prosím
jen Ty můžeš utišit mé volání po bezpečí po nikdy
nekončícím ohňostroji po
letním vánku v této bodlavé zimě po brzdě v tomto vlaku jenž řítí
se do
propasti vzpomínek

Nezapomínej
jsi poslední z posledních nejzazší bod mého vědomí
největší radost
zklamání a smutek ze štěstí
moje amour sílí s každou seancí s každou návštěvou s každou
jizvou

díky

Prázdná taška

Prázdná taška
ležící vprostřed cesty
prázdná veškerým vědomím
prázdná celým vesmírem

Černá taška
co leží uprostřed silnice
černá ve tmě noci
ve světle měsíce však černočerná
černá jako svědomí lidstva

Jak tak jdu kolem
ani se nepohne
neuhne pohledem mým očím
tážícím se tak hloupě

Zvoucí hrobka
přeje si abych v ní strávil noc
a všechna další léta
tak prázdný duševně
prázdniny
v prázdném pytli
prázdně

Než stačím kývnout
odfoukne ji
lehký
noční
vánek
fuč

Leží mi naproti
Obnažená jak kurtizána při pózování
Otevřená jak konzerva z Andyho obrazů
Překrásná

Leží a nespí
Neschopná zavřít oči
Neochotná zbavit mě toho pohledu
Krutá

Leží a překypuje
Radostí že je po všem
Smutkem že je po všem
Překvapená

Leží a ptá se
Němou nekonečnou otázkou
ohlušujícím křikem resonující ve mně
pročpročpročpročpročpročpročpročproč
Zvědavá

Leží a vpomíná
Krásný pocit svobody
kdy za slunečního odpoledne trháte mraky
spojení s větrem necháváte se unášet
Možnost volby a rozhodnutí
špatný směr jenž přivádí do slepých uliček
Osvobozená

Leží a vzdává se
Zneužitá
Zklamaná
Zbídačená
Ztracená
a Zapomenutá

Mrtvá jiřička

Světlo

Roztříštěný svět bliká okny mrakodrapů
sebevražedný foton podél pater
letí padá mizí míří
dlouze
podél pater plných holubů a koček
a lidí v květináčích zastižených při aktu
v soudní síni facebooku
dlouze
hledaje odpovědi na základní otázky světabolu
proč v Delfách nežijí delfíni?
a Rimbaud se netrefil?
dlouze
nekončící volný pád jenž unaví i světlorychlostního závodníka
však má čas si promyslet epitaf
a odeslat ho faxem do zpráv
opít se a sbalit
vidět klasiky čůrat do umyvadla
dlouze
řadou děr se míhají masky
bílou šmouhou vyjadřují jedinou emoci
nadpozemského nepochopení
Ameriko,
hle zamával mi Ginsberg
dlouze
kol šepotá duch dvojčat
a trosky Pompejí
a láva rozevírá náruč
aspoň že vidím zemi
bum
buch
prásk
700 nanometrů

Motýlku

Jsi polapen motýlku sedící na stropě
tvá křídla odrážejí celé spektrum benzinových louží
a rozlévají se jako ropná skvrna v Atlantiku
splývaje se zdmi a obaluje pavučinaté rohy
vyhání pavouky z příbytků.

Ale sám jsi přeci jen polapen
dostižen a zabalen do třpytek
Teď už nepřekvapíš zázračným útěkem
můžeš kroutit svými anténami kolik chceš
nikdy se už nenaladíš na Svobodnou Evropu
ani na rádio Bukurešť

Za den si už ani nevzpomínáš
žes uměl létat
a že nektar je sladší po večerech
Spinkej

Kristýna Urbánková • 16

Maličkosti tvořící svět

Píši tento text za svitu jedné malé svíčky,
chci psát o věcech, na které nelze jen tak pohledět,
a ač neshlížím na svět z velké výšky,
vidím to, co chtěl by každý uvidět.

Vidím tebe,
usmíváš se a mně tají se dech,
neb zahanbeno jest i hvězdné nebe,
tvým pohledem patřícím jen mně.

Jdeš blíže,
chceš do očí mi pohledět,
a ze mě padá všechna zemská tíže,
když vím, že mé oči pro tebe znamenají svět.

Pro lidi jen člověk,
pro tebe nebeský květ,
a i když nastal nenávisti věk,
vždy vím, že ty mě miluješ.

Vždyť obětí tvé je jako andělský zpěv,
tak překrásné a důvěrné,
že zapomenu na veškerý hněv,
jsi prostě někdo, koho mi všichni musí závidět.

Jsi má malá kupička hvězd,
sálá z tebe záře, jež přináší hudbu na tento svět,
a já vím, že není cesty zpět,
když hledím vpřed na naši budoucnost a náš vlastní, malý svět.

Tomáš Vobořil • 19

Záložka

Nech záložku na místě, kde si začal
a potom, až ucítíš,
že nevládneš ani plesnivejm ponožkám
dva centimetry nad zemí,
se zamiluj

Nech si zdát zelenou vraždu slunce,
zmuchlej nebe, aby se vešlo do dlaně
pak ho spolkni
a vyzvracej
a celý to opakuj,
dokud úplně nezbělá

Nech sloužit zádušní mši,
schválně zpívej falešně,
opij varhanistku,
rozhazuj hostie po věřících
a počítej body
jako bys hrál svůj životní zápas
a až tě to všechno přestane bavit,
vrať se, kde si začal

Milovat

Budu tě milovat láskou sebevraha
(destruktivně)
Prochodím s tebou troje boty
Přemaluju všechny pihy na černo
Vystřelím pro tebe kolotočáře na pouti
Koupím ti obchod i s prodavačem,
jukebox na tvoje lži a kapesný
Nechám tě usnout v metru,
aby ses taky jednou cítila nekonečná
A co mi dáš ty?

Poezie 20 - 23 let

Filip Klega • 23

5 10 minut ráno

Paprsek slunce tká hřejivé sítě
Nad vyhlídkou města je jím prostoupena
Svěžest a z úst ptáků zní útržky mozartových motivů
Zrychlených v nenápadných obměnách
Skalnaté krovy zdi a chrámové klenby nasávají
Teplo budí mravence
Nutí je vylézati z děr
Line se vůně hlíny
A oblažuje ranní milence
První jarní políbení
Automobily stále hlasitěji hrají svůj každodenní chórus
Prim hraje vlak brzdící na nádraží
A ve vlnách proudí první příchozí
Město se probouzí
Ožívá a metač sklízí zbytky nocí prohýřených
Žebráci hlasitě prosí a zasedají k tabuli slavnostní
Chodník a chléb ve sklenici pivo
Chudé studenty dáví pečivo ve vzduchu rozpuštěné
Proklínají své unavené hlavy a hledí si svého
V peřinách se zastavuje čas
Ale všudypřítomné crrrrr! nás vrací do hry
Otevři okno do dvora a slyš
Hlas matky konejší dítě a ze stromů prýští další variace na renesanční téma
Usednuv do křesla chtě nechtě slabikuje slova sousedova
Došlápnutí a lustr se pod kroky otřásá
Otevři okno do dvora a dýchej
Vlahý vzduch vstupuje do místností
Jako jitřenka s černou kávou
Je ráno a rosa na kolejích se míjí
Před očima ubohých popelářské auto likviduje vidinu snídaně
Paní s prapodivnou hlavou ještě stíhá smetí vybílit
Nenápadný cellista dnes zahraje allegro
Posel jara plete karabáč
A kdesi v Alpách spadne letadlo

Je ráno den
Po úterý už ani stopy
Jednou zase přijde válka
A symfonie města umlkne
V nekonečných variacích na ticho
Nalezneme pokoje

Zelný trh v rekonstrukci

Miluji ty dívky
Na Moravském náměstí
Sedí na okraji brněnského pentagonu
Pohledy své obracejí k tržišti
Tak jako já
Svůj pohled obracím k nim
Kreslí uhlem
Ve snaze ulovit tu atmosféru
Akvarelem jedna spíše
Zachytává
Postavy a prodavače
Miluji ty dívky
Stejně jako slečny na bicyklech
Miluji je jako vůně tržiště
Čerstvé jahody jablka narcisy
Cigaretový kouř
Upovídané prodavačky
Miluji to
Jako ženy ve výkladních skříních
Když na ně hledím
Vidím i svůj odraz
Jako bych uvnitř byl
Po jejich boku
Nakupoval kosmetiku
Sedím na lavičce
V přímém svitu
Po levici mé
Stará dáma s bulvárem

Po pravici
Dívka
Žluté polobotky
Kytara
Vytáhne si propisku
Papír
A kreslí cestu z bodu
A
Z něj stává se střed květiny
Astry

Poušť

Ve stínu
Ptačího stínu
Skví se
Skví se
Skví
Ví
Ví to?
Že na ni v tom stínu ptačím
Myslím?
Myslím
Myslím
Že ne

Foie gras

Francouz či Maďar
Krmí svou kachnu či husu
Je omezena v pohybu
Nebo zakopána v zemi
Cpe do ní kukuřici a šišky
A když je konečně řádně vykrmená
Podřízne ji a vezme ji játra
Kachna Prométheus
Potom se to mačká
A když je štěstí
A vy ho máte taky
Koupíte si piksličku za pořádný prachy
Třeba v tesku
Ale spíše někde jinde ale prašť jako uhoď
no ne?
Pak si to namažete na chleba
A k tomu třeba víno
A je to lahoda
Takhle se problažovat klidně až do rána
Na játrech a vínu
A po tom vínu a vypasených lahodných játrech ubohé kachny
Co byla celý svůj život zakopána v zemi aby pořádně
Přibrala
Si říkám že pro ty největší pochoutky se musí trpět
Ani ne tak my jako oni
Vzpomeňte si na kaviár a jesetery

Adéla Brablcová • 20

Epitaf pro blázna

Blázen, co snaží se pojmout šílenství i krásu Země
a lidstvo, to proklaté marnivé plémě…

Fantasta, co pro sen by krev svou coby inkoust vzal
a vydán živlům na milost, dál by pevně stál…

Marnivec, co touží tknout se světla hvězd
a rád znal by cíl všech prašných cest…

Pomatenec, co do každého svého díla vetkal vlastní duše střep
a pro pohádku umlčel by byť i svého srdce tep…

A jako naděje, kéž mu stále jedna svíce svítí
a mohylu jeho, kéž skryje luční kvítí…

Kostěná harfa

Táhlé, teskné, truchlivé,
line se harfy tón.
Proudí slzy hněvivé,
že značí to brzký skon!

Prokletý podmanivý krám
hraje píseň pro věčné časy;
kostěný má ona rám
a místo strun má lidské vlasy.

Blíží se, poutníče, konec všech tvých cest,
ten nástroj děsivý, smrti poslem jest;
již tónů zahrála dost a přece ne dosti!

Odejdi tiše, odejdi vše proklínaje.
Ona jen vypráví strašlivé jinotaje,
že ze všech z nás zbudou jen kosti.

Óda pro lunu

Jak pohled zahřeje i zazebe,
když koutkem oka zavadím o tebe.

Měsíci, Luno, srpku, co postínal na úrodném poli klasy,
Misko prachu, jež ve stáří tíží lidem vlasy.

Měsíci, Luno, loďko na bezbřehém moři,
pochodni, jež na konci tunelu hoří.

Měsíci, Luno, bříško nastávající matky,
cesta na severní pól a zase zpátky.

Měsíci, Luno, kvítku z bájného stromu,
průvodce, jenž svítíš zbloudilým na cestu domů.

Měsíci, Luno, ty vejce dračí,
mlhavý přízraku, co po temných cestách kráčí.

Měsíci, Luno, jediný úsměve v melancholickém davu,
napjaté ticho, když právě kacíři kat srazí hlavu.

Měsíci, Luno, ukradený korálku z korunního klenotu,
smutné jsou dny, kdy nejasníš temnotu.

Měsíci, Luno, důkaze, že kouzlo ještě neumřelo,
naděje, že ve tvém svitu hýří nejedné bludičky tělo.

Měsíci, Luno, bledá tváři v indigu noci,
prazvláštní já mívám vždycky pocit.

Když noc co noc topím oči ve tvé záři
s těžkou hlavou na polštáři

- zda smím se všech světských věcí vzdát
a jen tebe uctívat.

Poslední modlitba

Předrahý můj Bože,
jen nevěřícně zírám na svou dlaň…
jak touží chopit se nože
a mizernému žití splatit daň.

Můj drahý Bože a každý svatý,
jen udiven naslouchám své křehké duši
…sami sobě jsme si katy…
jen vskočit v ránu vystřelivší kuši.

Bože, život já chtěl vždycky ctít,
velebit jej den, co den,
Však meč se zlámal, pukl štít,
před saní stojím bezmocen.

I vy, ctění svatí, dopřejte mi ucha,
zhasla svíce, jen mráz zebe,
zbyla jen schránka zbavena ducha.
Jen smrt teď skrývám uvnitř sebe!

Bože můj drahý, už nežiju,
jen přežívám… dělám jen to, co se musí.
Netvořím, neničím… ba nejím, ni nepiju
…nic, co mě těší… a to se mi hnusí.

Bože můj, milostiv mi prosím buď,
vše za usměvavou maskou snažím se uschovat,
že naděje přec dál drásá moji hruď,
že necítím víc, než slzy, co nemají již pro co kát.

Všichni svatí, andělé a ty, můj drahý Bože…
co mluvím k Vám, nevěřícně zírám na své dlaně,
jak pomalu prsty obtáčí kol lačného nože,
jedinou ranou dát marným nadějím křídla tu, v chrámu Páně.

Anna Hrbáčková • 21

Vertigo

Koukám ke dveřím
kterýma prochází spoustu jinejch lidí
        jen ty ne
Asi se neukážeš
ale stejně
Nenechám toho
dokud budu ještě trochu dejchat
borůvkový cigarety
možná umřu na plíce
        protože to ještě potrvá
ale dočkám se
Jsou mi ukradený ostatní obličeje
je mi ukradenej hustej šedej kouř
vydržím

Rozřezaný dásně
od slov
        který se bojím říct
                nahlas
aby sis nemyslel
        že v tom zas plavu
        že v tom *furt* plavu
Budu mlčet
abych nás nepřiváděla do rozpaků
        o který stejně ani nestojíš
Nevím
k čemu vede
mít všechny ty myšlenky schovaný jen tak pro sebe

Přežraná citama
        kterýma se dobrovolně krmím
Možná prasknu v tu nejnevhodnější chvíli
kdy si vzpomeneš
        že ti přece jen nejsem tak úplně lhostejná

Mlčím
Pusa plná krve
všichni kolem kouří a smějou se
nepatřičnejm vtipům
        který se vznášej ve vzduchu
těžkým a nepropustným

Co si asi myslí
ty ryby v akvárku
co koukaj na nás všechny
jak tu utápíme svý smutky svý radosti
        sami sebe
Odklepat popel
utřít slzy
z toho kouře
z toho všeho
Obklopuje nás
nejistota
a naděje na dně Kláštera 11°
nám jen odebírají zbytky sil
        Kam jsme to
        dospěli?
V koutě daleko od baru
sami
nikdo nás nezná
nikdo si najednou nepamatuje
že jsme před pár hodinama
        vůbec přišli
Jsem tu s tebou
a bolí mě představa
že zase odejdem každej svým směrem
        jako by se vůbec nic nestalo

Jen jeden drink
na víc se nezmůžu
ztrácím formu
        a chuť

Přeplněná hlukem a opilejma existencema okolo
myšlenkama zas na výletě
Chci zpátky!
Ležet
po tvým boku
odpočinout si od všeho od všech
mít aspoň ještě malou chvíli
naprostýho klidu
jen pro mě jen pro tebe
a vědět
že jsi tu jen pro mě
že jsem tu jen pro tebe
aspoň pro tentokrát

Už zase domů sama
cesta dlouhá tak akorát
na dvě borůvky
Ale dneska se nebojím
protože vím
že jsem v tvý hlavě
a ty bys mi nenechal ublížit

Rybičky vyvraždili!
Vymáchat hadru v akvárku
Kdo to kdy viděl
držíme minutu ticha
Na cestu balenej javaanse
noc tma sníh
nevím co na tom maj
víno Klášter tequilla
možná mě máš za alpáka
i když je to už stejně marný

Prý se ti občas stýská
(zmínils jen tak mimo řečí)
a že *kdybychom se nenarodili*
tak se asi nikdy nepotkáme
a že *kdybychom se nepotkali*
tak tu teď nesedíme
a že *ve Vertigu se píšou dějiny*

Koukám ke dveřím
kterýma prochází spoustu jinejch lidí
jen ty ne
je to už stejně marný
Ale dokud budu ještě trochu dejchat
borůvkový cigarety
dějiny se nepřestanou psát

Tady totiž
začíná
i končí
závrať.

Kristýna Montagová • 22

urážím, když jsem odmítána
odmítám, když mě chtějí blíž

neumím vyhazovat staré věci
a někdy se bez pocitu zranitelnosti
procházím po balkonových římsách.
s přáteli se vzájemně urážíme
a milujeme zároveň.
všechnu lásku myšlenou vážně
přiznávám
sprostými slovy o tobě,
který mě chytáš, i když jsi z celého extempore
pro mnohé vyšel nejhůř. jindy by cokoli dalšího bylo
navíc, ale: jsi můj nejlepší přítel.

.

to když už asi nerozeznáš
násilí od něhy.
všechny ty dobře známé zápasy
už skoro mrtvol. hosté minuli.

po usmažené rybě
v obžalobě lupů

.

pleťovou masku na obličeji -
silvestrovský scénář 2008.
a jako mikrofon pak
lampu v obýváku.
namísto oslav
tepláky
a o půlnoci:

zanevření na vše
co jí bylo svaté.
sice to nechtěla vidět
ale

jejímu dítěti také

.

ještě se navracející zášť.
křivdy.
matčin muž pátečního přirození.
sobotní obědy – jeho nepřítomnost.

další
uměle produkovaná
bolest

.

bojím se vyjít ven.
zase nějaký průser
který neplánuju -

není se čemu divit
že se taky bál -
nelze skoro nic vyčítat.

obtěžkanou lehkovážnost
na vahách důsledků
v obranách příčin

Eliška Ostružková • 21

TESCO

Jak obšírná zde skýtá se síň
o toliko výrobků,
tak proč ten splín?
Ty naivní bobku!
Nekopej si hned hrobku,
když ten tvůj je vyprodaný.
Vždyť máme síň o toliko výrobků,
nahradíš jiným přeci ten daný.
A jednak jsi teprve kroků pár za vchodovými dveřmi,
jdi jen dál a náhradu najdeš, věř mi.
– Nevěřím.

Ryba

Do vínku spadla jí němota.
Jaká to temnota!
– Vskutku?
– Plna zármutku?!
Mlčí.
Znova.
Ničí.
Snová
Slova
snová.
Otvírá ústa.
Ale zase pustá.
Malomocná.
Zapovězena jsou Slova mocná.

V osamělých vodách Ryba
němá jen ústy hýbá.

Po noční

Hleď jaký to hnus!
Odhalování na veřejnosti.
Leč je ho kus…
Musí však zacházet do krajností?
Necenzurováno.
A to je ráno!

Vychází slunce.

Próza 12 - 15 let

Johana Paulová • 13

Smět se rozloučit

Dvacet let. Dvacet dlouhých let jsem čekala. Ve vleklém sporu jsme přišli o chalupu. Až teď, po dvaceti letech, se smím naposledy rozloučit.

Auto projede lesem a zabrzdí na štěrku. Vystoupím. Pokusím se jemně otevřít vrátka vyvrácená z pantů. Zůstanou mi v ruce. Opatrně je opřu o sloupek a pomalými kroky pokračuji k budově. Je zchátralá. Rozpadá se. Začínají mne pálit oči. Bude to pro mne těžké. Sáhnu pod rohožku a vytáhnu klíč. Vchodové dveře zavrzají a já vejdu dovnitř. Vystoupám pár schodů. Hala. Zhluboka se nadechnu. Zavřu oči. Když je znovu otevřu, svítí do místnosti slunko. Vidím sebe, jak se potají vloupávám do almary. Může mi být sotva pět. Malou ručičkou naberu hrst cukroví a schovám ji do kapsy. Potichoučku zavřu dvířka, ale ne úplně. Proběhnu ven. Znovu zavřu oči. Dlouho je neotvírám. Držím je tam. Slzy. Snažím se je udržet. Když pak oči otevřu, koukám na almaru. Dvířka nedovřená. Vydám se dál. Do kuchyně. Vše je vzorně srovnané. Z kredence vytáhnu talíř. Utřu prach do svetru. Ted stačí už jen mrknutí. Vedle mne stojí mladá slečna. Vlasy svázané mašlí. Holčička se natáhne pro další talíř. Babička mi ho rukou od mydlinek podá. Utírám ho. Tak malá. Výraz v mém obličejíku mluví za vše. Jsou lepší činnosti než tohle. Jak tam tak stojím a koukám na sebe, usměji se. A pak tam zase nejsem. Stojím tam zase sama. Vrátím talíř na své místo. Projdu do další místnosti. Malý obývák. Sednu si do křesla a vyndám ze zásuvky ve stole pexeso. Jen tam sedím a vyrovnávám kartičky na stůl. Když pak vyložím na stůl poslední, sedím sama proti sobě. Maličká já v pyžamu natáhnu ručičku po nejvzdálenější kartě a rukávkem rozhodím všechny ostatní. Maxipes Fík. Pak už zase sedím v pokoji sama. Zírám na maxipsa na obrázku. Zatnu zuby a zvednu se. Vydržím to. S rozehranou hrou za zády opustím místnost. Vyjdu po schodišti. Třetí, pátý a šestý schod pod mojí vahou zavrzá. S hlasitým zaskřípěním otevřu dveře. Překročím práh. Pomalu dojdu ke své posteli. Jsou tam. Na každém trámu. Asi šest fotografií. Suché a slisované listy. Uschlé květiny. Na posteli leží zajíc. Plyšový, huňatý zajíc. Dveře za mnou se otevřou. Do pokoje vběhnu já. V těsném

závěsu za mnou běží bratr. Popadnu zajíce a slavnostně vytáhnu domek pro panenky. Sebe si nevšimnu. Zatímco si mé mladší já rovná talířky na maličký stolek, stojím v rohu. Jen na sebe koukám. Po tváři se mi skutálí kapička a za ní druhá. Ne. Už ne. Už to nevydržím. Sesypu se a jen tam tak ležím a pláču. Malá Johanka se otočí. Z ručičky jí vypadne hrníček. Malý, porcelánový hrníček a ten se kutálí. A pak děvčátko zmizí. I chlapec. Jsme tam jen já, hromádka schoulená v rohu, a hrníček. Pomalu se dokutálí až k mým nohám. Zvednu ho. Opatrně ho postavím na noční stolek a vrávoravě se postavím. Nic nevidím. Oči mám plné slz. Moje chalupa. Moje. Bude pryč. Napořád. Nikdo nemůže pochopit, jakou tíhu cítím ve svém srdci. Takovou, až mne táhne k zemi. Uprostřed vzlyků udělám poslední krok. Celé mé tělo se převáží a já ztratím pevnou půdu pod nohama. Padám ze schodů. Padám a doufám, že to vše skončí. Padám. Padám.

V mžiku se probudím. Zhluboka a rychle dýchám. Moje srdce bije jako zvon. Sedím na zadním sedadle auta, které projíždí lesem a zabrzdí na štěrku. Vystoupím. Pokusím se jemně otevřít vrátka vyvrácená z pantů. Zůstanou mi v ruce. Opatrně je opřu o sloupek a pomalými kroky pokračuji k budově. Je zchátralá. Rozpadá se. Začínají mne pálit oči. Bude to pro mne těžké.

Zuzana Dovalová • 15

Teddy, pes za všechny granule

Ahoj, jmenuji se Theodor. Určitě si teď říkáte, proč mám tak výstřední a neobvyklé jméno. No, já jsem si ho nevybral. Mí páníčci, Tom a Terka, bezhlavě zamilovaní milenci, ochránci přírody, milovníci Greenpeace, si mě vzali z útulku, když jsem byl ještě malé, fenkami posedlé a neukázněné štěně, jehož jedinou a největší vášní a také životním snem - bylo označkovat co největší množství hydrantů.

No, ale zpět k mému jménu. K tak komplikovanému, batolaty nevyslovitelnému jménu jsme s mými páníčky přišli překvapivě jednoduše. Stačilo zkouknout tři nejnudnější a snad nejhorší filmy na světě. Tři malé chutné veverky s ukrutně pisklavým hlasem. Ano, přesně tak. Alvin a chipmunkové. Nemohlo by to být víc ponižující. Ale počkat! Mohlo! Dostal jsem jméno po té nejtlustější, i když nejroztomilejší veverce z nich. Ale teď zpět k mému skvostnému, dobrodružstvím nabytému životnímu příběhu, který vám chci odvyprávět pěkně od začátku.

Bylo podzimní sobotní ráno, stejně nudné a nezáživné, jako všechny ostatní dny mého krátkého života tady v útulku U svaté Anežky. Vůbec nevím, kdo ta ženská je, ale určitě ji moc na zábavu neužije. V mém vězení mi dělají společnost další dvě neohrabaná štěňata, Billy a Rex. Řekl bych, že jsou tady od narození, protože na první pohled vážně vypadají jako svatí. A taky jsou si až děsivě podobní. Dlouhé černé uši s náznaky bílých flíčků jim nekontrolovatelně padají do očí a zakrývají tak ty obrovské modrošedé koule, které se tak nevinně snaží probojovat ven z jejich šišatých hlaviček. Pokaždé, když mě probouzejí z mých krásných snů, které ve mně udržují malou jiskřičku naděje, že se z této nehostinné díry dostanu, zhrozím se tak, že si musím kontrolovat tep, abych náhodou nedostal infarkt. Ale jak říkají oni, dalo by se to samé říci i o mně. Má zlatavě hnědá ušiska se tyčí do výše na mé nepřirozeně kulaté hlavě, ze které vykukují oči všech možných barev. Od žluté, přes oranžovou, až po temně hnědou. Na mém protáhlém černém čumáku se třpytí stříbrné hvězdičky. Jedna potrhlá stará fena říká, že prý to je znamení dávných alfa vlků z Jižní Ameriky. Mé malé kulaté tělíčko,

obdařené roztomilými faldíky, pokrývá hustá srst barvy zimních slunečních paprsků, které se unaveně skrývají za vrcholky chladných temných hor. Ano, jsem učiněný zázrak. Jako vždy mě ta neohrabaná malá stvoření budí před úsvitem, takže s velkou grácií sleduji, jak první zlatavé proužky stydlivě vykukují zpoza kopců a pomalu, velmi pomalu, i na můj vkus, se táhne výš a výš, až nakonec dosáhne svého uctivého místa nad kopci a horami, obklopené obrovskou armádou jeho malých huňatých oveček pasoucích se jeho čerstvým světlem. A tak začíná moje každodenní rutina. Východ slunce, snídaně, posedávání na společném dvorku, obklopen svůdnými mladými fenkami, oběd, nějaké to cvičení, večeře a spánek. Dnes je ale také den návštěv a já urputně doufám, že si mě z této bohem zapomenuté díry dnes konečně někdo odnese.

Minuty ubíhají a u mé klece se zatím zastavilo jen pár potrhlých školaček, co škemrají mamince u sukně, a šišlaly na mě pisklavým hlasem nějaké strašidelné lichotky, a tak se radši stahuji do ústraní. Každou minutu se můj plamínek naděje zmenšuje, až z něj zbývá už jen malinká jiskřička, která se pomalu ztrácí. Dokonce si už vzali mé ošklivé spolubydlící. Copak jsem tak strašný, že mě nechce ani stará ženská, co by se spokojila i s drátěnkou na nádobí? Když už pomalu uvadá i ta poslední jiskřička a já se vydávám k mučivému spánku v mém nepohodlném pelechu, zastaví se přede mnou dva mladí lidé. Je vidět, že se mají rádi. Skoro jako já miluji hydranty. Ta dívka, mladá a krásná, se podívá na ne tak oslnivého chlapce a vymění si významné pohledy. „Zlato, myslím, že jsme našli vítěze," řekne mladá žena hřejivým hlasem a já si ji okamžitě přidávám na seznam oblíbených lidí. Moje opatrovatelka, se kterou se nemáme zrovna v lásce, otevře dvířka od kotce a znechuceně se na mě ušklíbne. Nevím, proč mě nemá ráda. Nic špatného jsem jí neudělal. Jen jsem ji párkrát pomočil kalhoty, jejichž barva stejně neladila s jejím sepraným trikem, které mimochodem odhalovalo až moc z jejího prostorově rozloženého těla. Taky jsem jí jednou nebo dvakrát schoval klíče od mé klece, ale legrace přece musí být, ne?

Zatímco ten milý chlapík podepisuje nějaké papíry s mou nyní již bývalou nenáviděnou dozorkyní, ta milá paní si mě laská v náručí a kousek po kousku do mě vkládá svou lásku. Opravdu ji mám rád, a jak je vidět, ona mě taky. Což mě děsí, protože já nejsem zastáncem milostných vztahů mezi lidmi a zvířaty.

Po neskutečně dlouhém čekání se to konečně stalo! Vzali si mě domů a láskyplně se o mě starají. Terka, moje nová panička, spolu

s Tomem, mi přichystali ten nejkrásnější pelech, jaký jsem kdy viděl. No, vlastně jsem viděl jen ten můj ze starých svetrů a zablešené potrhané deky. Tohle je oproti tomu trůn Ludvíka VI. ve Versailles. Nemohu si pomoct, a tak se do něj neohrabaně vrhám a mé blechy si ihned oblíbí tu jemnou látku, která pokrývá ty krásně načechrané polštářky, které se tvarují přesně tak, jak se pohnu. Jsem štěstím bez sebe a cítím se, jako bych byl v sedmém, dokonce v osmém nebi. „Podívej na něj, Tome! Jemu se to líbí!“ Rozradostněně si přivine ruce k těm velkým hrbolkům, které vystupují z její hrudi. Myslím, že tomu říkají prsa.

Jak čas ubíhal a já stárnul, stárli se mnou i mí páníčci. Dnes slavím své páté narozeniny a Terka s Tomem mi připravili úctyhodnou oslavu. Opravdu si mě hýčkají. Cítím se s nimi tak dobře jako nikdy předtím. A nemůžu uvěřit, že už jsem s nimi pět let. Za tu dobu do naší rodiny přibyl prcek jménem Kevin. Jako Tomův dědeček a Terčin nejoblíbenější zpěvák. Postupem času mi ten klučina tak nějak přirostl k srdci, ale bohužel se nenarodil úplně zdravý, tak se o něj musíme starat. Zažil jsem s ním spoustu zábavy. Hlavně když ho Tom vyhazoval do vzduchu a Kevin jej bombardoval vyvrženým mlékem. Ale taky hodně starostí, když měl záchvat a nemohl dýchat. Doktoři doteď nevědí, co mu je, ale také mu nedávají velké naděje do budoucna. I přes všechnu tu snahu tvářit se radostně a užívat si každou sekundu s tím malým stvořením se jeho rodiče nedokážou přestat strachovat o jeho křehký a nevinný život. A to zase dělá starosti mně. Ne že bych žárlil. Jo, trochu mě zanedbávají, ale zanedbávají i sebe a já se bojím toho, že až (snad se to nikdy nestane) malému Kevinovi přestane být ta malá věcička, která se tak usilovně snaží přečkat další den, Tom s Terkou se přes to nepřenesou. Ale teď zpět k mým narozeninám! Je to přece můj den, ne? Jsem zase o rok starší a raduji se ze své perfektní rodinky. Sedím na tom přepychovém gauči a sleduji Terku, jak mi přináší dort z masové směsi, obložený šunkou, slaninou a mými oblíbenými granulkami PROPESCO. Hmmm… Olíznu si čumák a snažím se udržet neposlušné sliny na uzdě. Přece nechci poslintat tu úchvatnou pohovku. „Hodně štěstí, zdraví. Hodně štěstí, zdraví. Hodně štěstí, milý Teddy. Hodně štěstí, zdraví!“ Když slyším, jak se malý Kev snaží zpívat tu písničku se svými rodiči, zavyji radostí.

Všichni se náramně baví. Kevin mi pomáhá s dortem a Terka s Tomem se na nás láskyplně culí. Znenadání se pak Kev zakucká a nemůže dýchat. Tom mě posouvá dál a poklepává dítěti na záda.

Já mám ale takové nepříjemné tušení, že to nebude tím dortem. I když já měl taky co dělat, abych se neudávil. Terka neváhá a ihned volá sanitku. Během chvíle jsou tady, berou Kevina a mí páníčci se k němu přidávají. Během nanosekundy se ocitám v tomto obrovském domě sám, napospas mým myšlenkám. Bože! Jediné, na co teď dokážu myslet, je malý a bezbranný Kevin. Nedokážu si ani představit, co mu teď dělají. Strašně se o něj bojím. Ten malý zázrak zaplňuje polovinu mého psího srdíčka, a ta polovina teď bolí, jako by ji někdo opakovaně přejížděl parním válcem. A tak jen nehnutě sedím v tom moderně zařízeném obýváku a užírám se strachem…

O čtyři mučivé hodiny později přijde domů křídově bílý Tom. Nepřítomně se na mě zadívá, nasadí mi vodítko a vede mě vchodovými dveřmi ven. Až doteď jsem si to neuvědomoval, ale můj močový měchýř překypuje takovou nutkavou potřebou, že se bojím, aby mi neprasknul. Vyprázdním se na nejbližší hydrant a v duchu si poznamenám číslo: devět set devadesát sedm. Ježiši, to ale letí. Za chvíli to bude tisíc! A najednou se mi nepříjemně sevře žaludek. Snad se toho Kevin dožije. Nechci poslední hydrant očůrat u jeho hrobu. Bože, to ne! Kevin! Teď je v nemocnici a Tom mě tady venčí, zatímco by měl být u něj a podporovat jak jeho, tak svou milovanou manželku!

Ani si neuvědomím, co dělám a už co nejrychleji upaluji k místní nemocnici. Tajně, skoro jako James Bond, se vkrádám dovnitř a větřím Terčin nebo Kevinův pach. Jakmile zachytím jejich omamnou vůni, vyřítím se jako splašená srna přes celou nemocnici a mířím přímo za svou milovanou, nejmilovanější rodinou. A už ho tam vidím. To jeho křehké, bezvládné tělíčko, napojené na miliony kabelů. Terka, zahalená slzami tiskne jeho malinkou ručičku ke svým vlhkým rtům a do lehkých polibků vkládá všechnu lásku a sílu. Jako by celý svět ztichl. Vše, co slyším, je jen pravidelné: „Píp… píp…“ Je to velmi zneklidňující zvuk. I když přesně nevím, k čemu je určený. Nenápadně vpadnu do jeho pokoje a sleduji tu malou hromádku masa a kostí, co se rozprostírá na sterilní nemocniční posteli. Láskyplně mu olíznu ručičku a přitom vidím, jak se mu po tváři mihl nepatrný úsměv. Jsem rád, že ví, že jsem tady. Vkradu se pod jeho postel a pečlivě ho hlídám. Když po necelé hodině vtrhne do pokoje Tom, jeho tvář je ještě bělejší, než byla předtím. „Bože, Tome! Asi bys měl začít používat makeup,“ pomyslím si. Se smrtelně vystrašeným výrazem se zadívá Terce do očí a ona se na něj usměje a ukáže pod postel. Tom se sehne, a když mě uvidí, výraz

v jeho tváři se nepatrně zjemní. „Teddy, tys mě ale vystrašil.“ Pohladí mě po mé oslnivé srsti a přitiskne své rty na Kevinovo čelíčko.

A tak tam tak sedíme a čekáme na jakékoliv zprávy. Za celou noc jsme nezjistili nic. Doktoři nás jen povzbuzovali, a ačkoliv nebyli rádi, že mě tam vidí, dělali, že se nic neděje. Při ranní kontrole se ale něco stane. Na té krabičce, co vydává ten trýznivý zvuk, se začaly pohybovat čárky tak rychle, že by snad vyhrály závod na 100 metrů. Nepříjemně mě zamrazí a já tuším, že to není dobrý signál. Teď už mě doktoři neignorují, ale vyhazují, spolu s Tomem i Terkou z místnosti. Přes skleněné dveře vidím, jak na Kevina přikládají nějaké elektřinou nabité obdélníčky a Kev pod nimi nadskakuje, jako by skákat na trampolíně. Div, že se pod tím obrovským proudem nerozsvítí jako vánoční stromeček. Čárky poskakují jako pobláznění divoši kolem rozběsněného ohně a pak už jen vidím rovnou čáru. A taky nastává hrobové ticho. Otočím se na Terku a Toma a vidím jejich zděšené pohledy. Je mi to jasné, Kev už neuvidí, jak si značkuji svůj tisící hydrant. Už mi nepomůže dojíst můj narozeninový dort. A už nepoblinká Toma tím svým zákeřným způsobem. Bolestně napůl zakňučím a napůl zavyji, lehnu si na zem a schovám si hlavu mezi packy. Oba moji páníčci se ke mně sehnou, v jejich tvářích je vidět neukojitelná bolest a ztráta. Nemůžu si pomoct a snažím se je utěšit. Olizuji jim ruce, tváře a tím svým odhodlaným pohledem se jim snažím vsugerovat, že to spolu zvládneme. Už zase jen my tři. Jako za starých časů. Možná si někdy pořídí dalšího prcka. Pak možná zapomenou na tu bolest, která je teď tak strašně užírá.

Vracíme se domů. Všude kolem nás je nepříjemné ticho. Pomalu se připravujeme na to, až se u nás začnou scházet sousedé a utěšovat nás. Snažím se co nejvíc pomoct, a tak aspoň uklízím. Cpu do svého pelechu co nejvíce věcí a jím všechno jídlo, které najdu na zemi. Když už je můj pelech i žaludek naplněný k prasknutí, ozývá se první zaklepání na dveře. Rychle se stahuji do ústraní, protože vím, že mě naši sousedi moc nemusí.

Při pohřbu malého Kevina ještě naposledy olíznu, hodím do jeho hrobu mou nejoblíbenější kost a spolu s hrobníky začnu zahrabávat tu malou rakvičku.

Časem se to zlepšuje. Terka s Tomem konečně začali chodit ven, a taky už slyším, že se snaží o nového Kevina. Zase se do našich životů pomalu vkrádá radost a odkopne tu bolest a smutek stranou. Sice jen na krátký čas, ale aspoň něco. Na malého, statečného Keva stále s úctou vzpomínáme a snažíme se pomáhat nemocným

dětem. Jen aby jeho kuráž a odhodlání nepřišly vniveč. Vážně jsem toho prcka měl rád, a taky v mém srdci navždy zůstane. Přesně uprostřed. A až se jednou odeberu do hydrantového nebe, on se ke mně přidá a to prázdné místečko v mém srdíčku se opět zaplní jeho láskou.

Možná to není přesně to, co jste čekali, ale já se odvážím říct, že můj životní příběh plný lásky, dobrodružství, strachu, bolesti a hlavně hydrantů je přesně takový, jaký by měl být. Dnes slavím své desáté narozeniny a s dortem mi pomáhá nejnovější přírůstek do rodiny, Nikky. Je to andílek a má v sobě kousek svého bratra. Zaplnila i tu druhou půlku mého psího srdce a za to jsem ji nesmírně vděčný. Nakonec to vše dobře dopadlo a já si pokojně užívám pohodlí a pohodu klidně v důchodu doma na rodinném gauči, zatímco Terka s Tomem a s Nikky mě láskyplně obskakují. No, vidíte. Mám i svoje osobní sluhy. A přesně tak to má být…

Natálie Moučková • 14

Hlídači

Budoucnost. Svět se zase tolik nezměnil, neovládají jej roboti ani mimozemšťané. V Evropě existuje pouze jeden malý stát, v jehož čele stojí tři prezidenti. Každý má na starost jinou oblast politiky. Lidé mají svobodu slova i volby, žijí však v jednotvárných městech, která jsou oddělena zdmi. Málokdo má šanci se do jiných měst podívat, málokdo má šanci cestovat. Chudí pracují v továrnách či státních zřízeních. Nemají téměř žádné možnosti, jak ovlivňovat svět. Životní komfort je však velmi vysoký, míra nezaměstnanosti a nevzdělanosti nulová a zdravotnictví téměř dokonalé. Jediná možnost jak se podívat za zdi a zpestřit si svůj život je stát se HLÍDAČEM. Tato práce je však velmi nebezpečná, fyzicky i psychicky náročná. Hlídači jsou vojáky i policisty zároveň, stále jsou vystaveni nebezpečí smrti. Právě o nich je následující příběh.

Vystupuji z auta stejně jako každé ráno. Vydávám se po betonovém chodníčku až k naší základně. Kristýna už na mě určitě čeká, ona na rozdíl ode mne chodí vždy včas. Dorazím k brance, vytáhnu z kapsy svazek klíčů. Mám jich opravdu hodně, ale není čas na to je třídit. Po chvilce najdu červeně označený klíč, odemknu. Nezamykám. Určitě jsem poslední, a tak to není třeba, za chvíli se tudy budeme všichni vracet zpět. Dojdu do šaten. Na lavičce sedí Kristýna a pije kávu.

„Ahoj!“ zdravím ji.

„Ahoj, Jean,“ víc slov z ní po ránu nedostanu.

Dojdu až ke své skříňce a oblékám si uniformu, zelené maskáčové kalhoty, černé triko, maskáčovou bundu a kanady. Šněrování bot mi dnes trvá neobvykle dlouho. Nespěchám, už tak mám zpoždění. Slyším, jak Kristýna nervózně poklepává na hodinky.

„Už běžím!“ křiknu na ni.

„Zase budeme na nástupu pozdě,“ ohradí se.

„Nechápu, proč nás tolik kontrolují,“ říkám a rovnám si nohavici přes botu, dávám si záležet. Náš výcvik je stejný jako armádní, nemůžeme si dovolit chyby. Naším úkolem je chránit civilisty před možnými vetřelci.

Město, kde žijeme, je rozděleno na několik částí. V první části, obydlené nižší a střední vrstvou, se nacházejí jen malé nezajímavé domky. Lidé s vyšším postavením bydlí na kopci nad touto malou osadou. Jejich domy jsou mnohem honosnější a rozmanitější. Další zónu tvoří obchody a zábavní centra. Zbývají školy a továrny, jejichž komplexy jsou obehnány plotem s ostnatým drátem, který brání průniku vetřelců. Také jsme tu my hlídači.

Jako každý den pospíchám na nástup. Stoupnu si do řady vedle Kristýny a ještě se upravuji. „Pozor!“ křičí na nás velitel a rozdává rozkazy. „A1 si vezme sever, A2 západ, A3 parkoviště, B1 jih a B2 východní bránu. Rozchod! A dávejte si pozor!“

Z přepravky si beru zbraň.

„Tak dneska budeme hlídat školáky,“ pronese můj kolega a dobrý kamarád Jack. Je vysoký, má světlé vlasy, zelenomodré oči a na rozdíl od Kristýny je velmi upovídaný i po ránu.

„No jo, to je fuk!“ odseknu.

„Ale, copak? Před dvěma lety jsi byla z téhle práce nadšená,“ řekne a šťouchne mě do ramene.

„Protože jsem si myslela, že se odsud dostanu ven!“

„Všude je to stejný,“ chlácholí mě.

„Chci pryč, toužím vidět lesy. Ty jsi tam byl?“

„Ano. Než jsem je skutečně viděl, nevěřil jsem, že existují,” prone-se a zní to skoro poeticky. Přitom se zadívá do dálky a usmívá se.

„Stejně jako ti naši tři nezávislí prezidenti,“ dodávám a začnu se smát.

„Přesně!“

„Tak pohněte, vy dva!“ křikne na nás Kristýna. Jack mě chytne kolem ramen. Přidáme do kroku. Když konečně dorazíme ke škole, čeká nás rozdělení úkolů. Erik, náš velitel, hlásí: „Takže, Jean, ty půjdeš se mnou hlídat školu. Kristýno, Jacku, vás chci u zdi. Zbytek se bude pohybovat v meziprostoru. Ve dvanáct pauza na oběd.“

Z Erikových slov mě nejvíc potěší pauza na oběd. Hlídání školy je totiž jedna z nejnudnějších věcí. Po obědě se my čtyři sejdeme u brány na střeše přijímací budovy, i když je to proti pravidlům.

„Tak pohyb!“ zařve mi Erik do ucha.

„Eriku, neřvi tady. Vyděsíš děti!“ zakřičím ještě hlasitěji a oženu se po něm pravou rukou. Chvíli na sebe pokřikujeme různé hlouposti a pak se zasmějeme.

Celou dobu jen tak stojím před školou a hlídám. Diskutující žáky skoro nevnímám. Po dvou hodinách se s Erikem vystřídáme. Jdu na jeho místo a hlídám zadní část školy. Tady je alespoň někdy zábava, když se některý z žáků snaží utéct zadním vchodem. Také jsem to dělávala a párkrát mi to prošlo, ale jen ve dnech, kdy hlídal Jack. Byl to můj poslední rok školy a Jackův první rok hlídky, když jsme se seznámili. Pokaždé, jakmile jsem proklouzla ven, šla jsem za ním a on mě brával na střechu. Debatovali jsme o světě venku a toužebně se dívali k obzoru.

Dopolední směna utekla celkem rychle, sešli jsme se na střeše. Z dálky jsem zahlédla Kristýnu spolu s Jackem. Když už byli jen kousek ode mne, rozběhla jsem se a skočila Jackovi na záda. „Aááá, ty blázne!“ vykřikl a chytl mě, abych nespadla. Nesl mě až ke stromu vedle přijímací budovy, tam mě postavil na zem. Vylezli jsme do koruny stromu a z ní seskočili na střechu. Kristýna opatrně položila batoh s jídlem, vytáhla z něj čtyři plastové krabičky, ve kterých byly těstoviny s masem. Rozdala nám lžíce. Já zatím došla na okraj střechy a zhluboka se nadechla.

„Je tak malá, že by se vešla do domku pro panenky,“ pronesl Jack tak, abych ho dobře slyšela. „Malá? To možná je, ale má lepší mušku než kterýkoliv jiný hlídač,“ odvětil Erik.

„Stejně si moc nezastřílím,“ odpovím a vrátím se zpátky k nim.

„Pojďte jíst,“ houkne Kristýna.

Všichni si sedneme do kruhu a začneme jíst Kristýniny výborné těstoviny.

Do ticha se ozve Erik: „Máme vodu?“

„Něco mnohem lepšího,“ odpoví Jack vítězoslavně, „pivo!“

„To bychom neměli, jsme ve službě,“ ohradí se Erik.

„Stejně jako bychom neměli být tady,“ řeknu a vztahuji ruku k láhvi piva.

Jack s rukou ucukne a zasměje se. „Kazíme tě,“ dodá, zatímco mi lahev podává.

„Ani ne,“ odseknu a pořádně se napiju. Pošlu láhev Erikovi, ten ji dá Kristýně. Po obědě si všichni sedneme na okraj střechy, sledujeme pohyb na silnicích a lomy v dálce.

Najednou v dálce něco zahlédnu. „Vidíte to také?“

Erik s Kristýnou se podívají nejdřív na sebe, pak na mě. „Jelen?!“ řeknou naráz s nadšením.

„Ti už dávno vyhynuli,“ mávne rukou Jack.

„Nekaž nám radost," okřikne ho Erik.

„Ne, vážně, co to je?" řeknu a ukážu směrem ke zvířeti.

„No, jen doufejme, že sem nepřijde a nesežere nás," zasměje se Jack. „Klid, zeptáme se pak velitele. Třeba o tom něco ví, dobře? Teď se musíme vrátit na hlídku."

Jakmile nám skončila směna, sešli jsme se u velitelské budovy.

„Veliteli," promluvil Erik monotónně, „asi kilometr od zdi byl spatřen zvláštní tvor,"

„Proč jste mi o tom nedal zprávu? Od čeho máme vysílačky? Vše, co je neobvyklé, máte hlásit!" reaguje velitel zprvu bez většího zájmu a upravuje si uniformu.

„Nezdálo se mi to závažné, chtěl jsem s vámi mluvit osobně."

Velitel rázem zvážní: „Zpozorujete-li cokoliv neobvyklého, okamžitě podejte hlášení. Nemůžeme si dovolit chyby, závisí na nás bezpečnost všech obyvatel města!"

Všichni přikývneme. Kristýna se vydá k autu jako první, pořád někam pospíchá.

„Hej, Kristy! Ahoj zítra!" křičím na ni.

„Ahoj!"

„Máš tu auto?" zeptá se mě Jack.

„Jo, vždyť víš, jezdím každý den. To jediné mi zbylo po tátovi," říkám a vytahuju klíče z kapsy. „Mám tě vzít domů? "

Zase je tu ráno. Dnes musím oběd donést já. Včera jsem připravila palačinky s masem a zeleninou. Kristýně se ve vaření ale nikdy nevyrovnám. Vyndám jídlo z lednice a skládám ho do batohu. Dnes máme směnu až od deseti, kvůli tréninku nováčků. Sedám si na gauč a pouštím televizi. Žiju sama, ale často u mě přespávají přátelé. Ještě před pěti lety tu se mnou bydlel můj otec. Zastřelili ho, když se odsud snažil utéct. Šílel, nenáviděl to tu. Matku jsem v životě neviděla, utekla hned poté, co jsem se narodila. Závidím jí, je teď někde venku a snad vede lepší život než tady. Nebo je mrtvá? Nerada na ni myslím.

Zvoní zvonek. Vypínám televizi a jdu ke dveřím.

„Překvápko!" zakřičí Kristýna, Erik a Jack společně.

„Ahoj, lidi! Co tu děláte takhle po ránu?" řeknu rozpačitě.

„Kristy měla super nápad, že půjdeme společně do práce," říká Erik ironicky a naznačuje, že má Kristýna o kolečko navíc.

„Ale no tak. Vždyť je takové krásné ráno," napomíná ho Kristýna,

„obleč si něco víc společenského. Ne že by tvoje pyžamo nebylo pěkné, ale venku jsou lidé, kterým by se to líbit nemuselo," zašklebí se z legrace Jack.

Obléknu si džíny a košili, beru batoh s jídlem. Kristýna objímá Erika a Jack se snaží zaměstnat skládáním své rozebrané vysílačky.

„Stalo se něco?" ptám se, protože Erik vypadá smutně a naštvaně.

Pouští Kristýnu a odpovídá mi: „Moji sestru v továrně na textil trefil proud. Leží v nemocnici v bezvědomí."

Nevím, co říct, a tak ho jen pohladím po zádech. Erikovu sestru trochu znám.

„Neměj strach, to zvládne. Máme tu výborné doktory. Uvidíš, zítra na tom bude mnohem lépe," uklidňuje ho Jack, který vždy ví, co v takových chvílích říct.

„A kdy ses to dozvěděl?" ptám se.

„Teď mi volali. Nechápu, jak mohla být tak neopatrná. Zajímá mě, co se jí přesně stalo," říká a udeří pěstí do zdi. Je bezradný.

Kristýna ho chytá kolem ramen a snaží se ho uklidnit: „Po práci za ní zajdeme, teď musíme jít." Všichni jdeme k mému autu. Sedám dovnitř, strkám klíčky do zapalování a pouštím naše oblíbené písničky. Doufám, že Erika rozptýlí. Jedeme do práce.

Parkoviště je prázdné. Rozhlížím se kolem, něco není v pořádku. V plotě před základnou zeje obrovská díra, trávník a cesta jsou rozryté.

„A sakra!" zakleju a jdu směrem k díře v plotě.

„Co se stalo?" ptá se Jack a jde za mnou. Kristýna s Erikem jen stojí a rozhlíží se po okolí. Dveře základny chybí a zeď kolem je poškrábaná a rozbitá. Zaslechnu křik. Kristýna a Erik běží směrem k nám. Chci se podívat do základny, ale svazuje mě strach. Pomalu jdu ke dveřím. Chci vejít, ale Jack mě odstrčí: „Jdu první, kryj mi záda!"

Když vejdeme dovnitř, uvidíme velitele ležet na zemi. Je zakrvácený a má potrhané oblečení, ale je při vědomí. To on křičel, ale znělo to spíš jako nějaké zvíře. Sedám si vedle něj a snažím se jej utišit.

„Přines vodu a ručník!" zakřičím na Jacka, který nade mnou zaraženě stojí.

„Panebože, co se stalo?" vběhne na základnu Kristýna.

„Netuším!“ odseknu.

Klekne si vedle mě a začne velitele ošetřovat. „Musíme zavolat záchranku, je ve velmi vážném stavu,“ křikne na Jacka.

Velitel nesouhlasí: „V žádném případě. Civilisté se o tom nesmí dozvědět.“

Kristýna jen přikývne a dál pokračuje v čištění ran. „Potřebujeme obvazy,“ říká a je v naprostém klidu.

Okamžitě se zvedám, v lékárničce jich bude dost. Vracím se ke Kristýně a teprve teď si všímám, že skříňky a lavičky jsou popadané a zdevastované. Zřejmě se tu odehrál zápas, ale nemyslím si, že velitel zvítězil.

Jack se snaží vrátit nábytek na své místo. „Eriku, pojď mi raději pomoct!” zavolá a Erik, který dosud postával venku, vběhne dovnitř. Společně vrátí nábytek na místo a pomohou veliteli posadit se na lavičku.

„Co se tu stalo?“ ptám se.

„Šel jsem ráno do práce. Dnes, jak víte, zaučujeme nováčky. Měli jsme se sejít u brány, abych jim ukázal nejdůležitější místo, které má být nejvíce střeženo. A hlídka nikde. Dost mě to naštvalo. Podíval jsem se za zeď a našel je tam. Mrtvé. Všichni byli mrtví. Nechápal jsem. Ale pak přiběhlo, to obrovské mechanické zvíře a napadlo mě. Zahnalo mě až sem. Netuším, kde je teď,“ přerývavě, ale v klidu, jakoby se nic strašného nestalo, vysvětloval velitel.

„To nám říkáte s takovým klidem? Co když to napadne civilisty?“ zaječela Kristýna.

„Toho bych se nebál, do centra se neodváží. Ten *mutant* vypadal skoro jako člověk a byl velmi inteligentní,“ doplnil velitel.

„Půjdeme hlídat zeď. Jestli se vrátí, zaženeme ho,“ rozhoduje Jack a rozdává nám zbraně.

„Tak jdeme,“ řekne rozhodně Jack a vydá se směrem ke zdi.

„Konečně se něco děje,“ zavtipkuji.

„Aby tě to nestálo život, princezno!“ zmrazí mě Jack.

Už jsme u zdi, šplháme po žebříku. Začínám mít strach. Je to poprvé, co se bojím. Bojím se o vlastní život. Když stojíme na zdi, Erik začne vše organizovat: „Jean, Jacku, vy zůstanete u brány. Kristy, ty půjdeš víc na západ a já na východ. Také svolám zbytek lidí, ať nastoupí na hlídku. Sami to nezvládneme. Vše jasné?“

„Jasné!“ odpovíme jednohlasně a rozejdeme se na svá místa.

Už je to hodina a nic se neděje. Stojím s nabitou zbraní na okraji

zdi a dívám se do dálky. Nikde nic. Najednou zaslechnu šum vysílačky. Slyším volání o pomoc: „Tady Kristýna. Zahlédla jsem *mutanta*. Blíží se k nám."

Vezmu zbraň a běžím směrem na západ. Slyším za sebou běžet Jacka, má dost těžkopádný krok. Jsem blízko Kristýny. Vidím ho. Je obrovský. Části jeho těla pokrývají bílé pancíře. Vypadá jako robot, ale tvář má živou, až na ty jasně zelené oči. Nic podobného jsem nikdy neviděla. Netuším, jak ho zneškodnit. Mám neskutečný strach.

Za chvíli k nám třem přiběhne i Erik spolu s dalšími pěti lidmi.

„Co budeme dělat?" ptám se rozechvělým hlasem. Erik z ramene sundá batoh, rozepne ho a vytáhne granáty. Nikdy jsem je nepoužila, ale zacházet s nimi umím.

„K ničemu lepšímu nemáme přístup. Ani nevím, kde sklad s účinnějšími zbraněmi je," říká jeden z mužů za Erikem.

„To nám také nikdy neřekli," dodávám.

„Nikdo neví, jestli vůbec nějaké lepší zbraně máme," prohodí Jack.

„Takže uděláme desetimetrové rozestupy a až se přiblíží, budeme pálit," rozhodne Erik.

Souhlasně přikývneme a rozběhneme se na určená místa. *Mutant* mě už tolik neděsí, mám u sebe svou zbraň. Stojím na svém místě a pozoruji, jak se přibližuje. Je skoro u brány. Je to možné? Tak rychlý být nemohl. Musí být dva! Když uslyším z vysílačky Erikův hlas, můj úsudek se potvrdí: „Jsou dva. Palte!"

Odjišťuji granát a okamžitě házím, téměř ve stejný okamžik z jiných míst vyletí dalších devět. Dopadají a vybuchují, zaplavuje mě vlna adrenalinu. „Teď!" Nyní házíme směrem k druhému *mutantovi*, který už je také velmi blízko. Granáty nejsou účinné. „Teď!" Házíme znovu a znovu.

„Tohle nefunguje," křičím do vysílačky. Běžím na střechu přijímací budovy a pokusím se ho střelit do hlavy.

Utíkám po zdi, zpomaluje mě tíha granátů, které mám po kapsách. Musím přelézt strom, abych se dostala na střechu. Dobíhám až na její okraj. Vidím *mutanta* přímo pod sebou. „Teď!" ozve se z vysílačky, ale nijak mě to nerozptyluje. Soustřeďuji se jen na *mutanta* a na to, jak ho zabít. Lehám si na okraj střechy, beru zbraň a mířím přímo na jeho hlavu. Kulka zasahuje jeho pravé oko, které začíná jiskřit. Zasáhnu i levé oko. Nebezpečný vetřelec se zhroutí k zemi. Cítím sladkou chuť vítězství. Překulím se na záda a snažím se zklidnit. Na chvíli zapomínám, co se děje kolem. Najednou mě vyruší křik. Během

dvou vteřin stojím na nohou. Netuším, co se stalo, domnívám se jen, že druhý mutant ještě žije. Kolem vybuchují granáty. Znovu se ozve křik, běžím zpět na zeď a vidím Erika. Přišel o ruku, zdá se, že ztratil spoustu krve. Vydávám se k němu, musím mu pomoci, jinak umře. To nemůžu dopustit. Nechci znovu přijít o blízkého člověka.

Když doběhnu k Erikovi, trhám kus trika a zaškrcuji ránu, aby nevykrvácel.

„To bude dobrý," uklidňuji ho, „musíme tě dostat do nemocnice." Pohled na krev mi nevadí. Sedíme na zdi a najednou ucítíme záchvěv. Opět mě přepadá strach. Erik už nemůže dávat rozkazy, proto přebírám velení. „Eriku, slezeme se zdi, ty se někde schováš a já půjdu ostatním na pomoc," vysvětluji.

„Dobře, jdeme, je třeba si pospíšit!" kývne a trochu neohrabaně se zvedne.

Utíkáme k žebříku. Lezu dolů první. Při sestupu cítím další nárazy. Čekám, až bezpečně sleze i Erik, a mířím k bráně. Cestou dávám rozkazy: „Jacku, Kristýno, Tyro, přesuňte se dolů k bráně! Ostatní zůstaňte nahoře. Na můj povel všichni palte."

U brány není možné se dobře skrýt, stojí tu jen dva stromy. Schovávám se za jeden z nich. Nabíjím zbraň.

„Za chvíli sem prorazí," křičí na mě Jack zpoza druhého stromu.

„Musíme zasáhnout oči. Je to asi jediný způsob, jak zničit jeho ovládací systém," odvětím.

„Rozkaz, veliteli!" řekne Jack.

„Teď není vhodná doba na vtipy, Jacku," zašklebím se a zamířím.

Kovová vrata jsou téměř proražená. Ještě pár nárazů a povolí. Brána se rozletí a hrozivý *mutant* stojí přímo přede mnou. Nesmím udělat chybu. Střílím, ale kulka těsně míjí oko. Odráží se od čela. Kruci!

„Granáty! Palte! Teď!" křičím do vysílačky a vzápětí se krčím za stromem. Když všechny granáty vybuchnou, zvedám se a znovu se snažím zasáhnout *mutantovy* oči, ale je to zbytečné. Jack byl pohotovější. Nepřítel padá k zemi. Čekám, až rozvířený prach usedne, a jakmile se tak stane, zahlédnu někoho ležet na zemi. Běžím tam, i když je to nebezpečné. Poznávám Tyru. Je mrtvá. Trefila ji odražená kulka, která vyšla z mé zbraně.

„Tyro! Tyro! Ne!" křičím a cloumám mrtvým tělem. Do očí se mi vhrnou slzy. Cítím, jak mě někdo objímá, pak ztratím vědomí.

Probouzím se v nemocnici. Na posteli vedle leží Erik. Spí.

„Dobré ráno," ozve se ode dveří Jack.

„Ahoj," odpovím a snažím se posadit, „spala jsem dlouho?"

„Skoro dvanáct hodin, ale měla jsi na to nárok. Stalo se toho hodně," říká a sedá si na kraj mé postele.

„Byl jsi tu celou dobu? A co ostatní?" pokračuji v otázkách, kterých mám plnou hlavu.

„Ano, ale nebyl jsem celou dobu vzhůru. Také jsem se trochu prospal. Erik má po operaci a Kristýna šla pro něco k jídlu. Až na pár šrámů jsou všichni v pořádku, Jean," říká a já si teprve teď všímám, jak odřené a zjizvené má ruce.

„Zabila jsem ji, že?" říkám tiše.

„Mysli raději na to, kolik životů jsi zachránila," pohladí mě po ruce. Snažím se uklidnit, ale místo toho se rozbrečím.

„No tak, Jean, nebreč. To bude dobrý," objímá mě. „To bude dobrý," opakuje něžně.

Tak moc se mi chce plakat. Všechno špatné se vrací v myšlenkách, mám pocit, že to nezvládnu. Jack mě pouští ze svého objetí a já si otírám slzy. Ve dveřích se objeví Kristýna s náručí plnou jídla, za ní na vozíku velitel a několik dalších hlídačů.

„Dobré ráno, spáči!" pronese Kristýna a sedne si na křeslo vedle mé postele.

„Dámy a pánové, vzhledem k situaci jsem svolal poradu zde v nemocnici," začne velitel a zasměje se, „zvládli jste to. Dokázali jste ubránit město. Chci vám poděkovat, že jste nevzali do zajetích." Opět se zasměje a já také, i když mi moc do smíchu není.

„Mezi civilisty pronikly zprávy o útoku, pracovní zóny byly evakuovány a dočasně uzavřeny. Musí se opravit. Vy máte dva dny volna na zotavenou. Prozatím budou na hlídce nováčci. Tak na shledanou v pondělí," dodá při odchodu. „Na shledanou, veliteli," odpovíme téměř jednohlasně. „Půjdeme domů?" ptá se Jack.

„Ale budeš mě muset odvézt a pak se mnou zůstat, nezvládnu být sama," odpovím.

„Dobře, tak honem, jdeme," souhlasí. Domů jedeme mým autem. Celé dva dny neděláme téměř nic, jen spíme a nabíráme síly. Jack dává pozor, abych jedla, a já se snažím myslet na hezké věci. V pondělí nás vyzvedává Kristýna a jdeme společně na další směnu.

Je nástup, stojíme v pozoru, vše se zdá být jako dřív, ale Tyra už mezi námi není. Moc mi chybí. Když nám velitel rozdává vyznamenání za statečnost, myslím na to, jestli je po všem, nebo to byl teprve začátek. Doufám, že neumřu moc brzy. Chci se podívat za zdi, chci vidět svět tam venku. Jsem ráda, že jsou mí přátelé naživu, protože oni drží při životě mě. Vím, že bez téhle práce bych to už nebyla já. Je opravdu náročná a možná mě bude stát život, ale stojí za to!

Tereza Ramajzlová • 13

Drak Agrimónius

Agrimónius pocházel ze slavného prastarého dračího rodu, a ještě dokonce si Agrimóniův tatínek na tom převelice zakládal. Trávil čas chrlením ohně a pojídáním princezen, na jejichž včasném zaslání lpěl, inu jako drak. To však nebylo nic pro našeho Agrimónia. Ne snad, že by mu princezny nechutnaly, o to by nebylo, zato mu vadilo, že s princeznou čas od času přijel také princ, s nímž bylo nutno uspořádat zápas a Agromónius se strašně nerad pral. Navíc poslední dobou stále častěji vítězili princové, jejichž nafoukanost byla potom k nevydržení.

A tak jednoho krásného dne se milý Agrimónius zvedl od nedojedeného oběda, opustil rodnou sluj a šel si hledat byt a stravu jinam, někam, kde není třeba před každým jídlem pořádat pěstní souboj a ještě riskovat, že se vám bude během zápasu oběd pošklebovat a nakonec vám ještě uteče. Po dlouhém putování, kdy se Agrimónius živil, jak se dalo - jeden čas dokonce dělal na pouti lochnesku - našel konečně to, co hledal. Suchou, prostornou a teplou jeskyni uprostřed tak hlubokého lesa, že dokonce ani listonoš tam nikdy nezabloudil a jiného človíčka bys tam nepotkal, jak je rok dlouhý. Tam se Agrimónius zařídil, koupil si postel, křeslo a vlastnoručně si v rohu jeskyně postavil nádherný krb, ve kterém ovšem netopil, protože, jak zjistil, když v krbu poprvé zapálil oheň, zapomněl postavit komín. Nakonec to vyřešil tak, že si plamínky v krbu nakreslil, přičemž praskání mu obstarávala ochočená veverka, když si louskala své oříšky. Nemusel tak alespoň chodit do lesa na dřevo, což Agrimóniovi docela vyhovovalo, protože popravdě řečeno, byl Agrimónius dost pohodlný, ba dokonce by se dalo říct, že líný.

Vedle krbu visely hodiny. Tak si Agrimónius žil pěkně klidně a spokojeně ve své sluji, živil se konzervami a hráškem, který si pěstoval na zahrádce před jeskyní, a na princezny, prince, města potažená černým suknem a ostatní trampoty dračího života pomalu, ale jistě zapomínal. A nebyl žádný důvod domnívat se, že tenhle pohodlný život nevydrží Agrimóniovi až do smrti.

Kdyby se nezačalo v jeho jeskyni dít něco podivného. Začalo to s hrnkem, co si do něj Agrimónius každé ráno vařil lipový čaj, protože

ho trochu trápil kašel, a který vždycky stával na poličce nad krbem. Ale jednoho dne tam nestál. Napřed si Agrimónius myslel, že dal třeba hrnek někam jinam, ale ať si lámal své tři hlavy, jak chtěl, ať si je lámal postupně, nebo všechny tři najednou, ne a ne si vzpomenout, že by včera hrnek pokládal jinam než na poličku nad krbem, kam také patřil. Kdyby byla v jeskyni jeho kamarádka veverka, byl by to nejspíš svedl na ni, ale veverka už byla tři dni pryč, protože si šla obstarat novou zásobu oblíbených lískových oříšků v čokoládě. A tak stál Agrimónius před učiněnou záhadou. Prošmejdil celou jeskyni, a přehrabal dokonce i záhonek s hrachem, ale po hrnku jako by se země slehla.

A to byl teprve začátek. Věci v jeskyni jako by náhle oživly, to, co večer Agrimónius položil sem, bylo ráno tamhle a každou chvíli se něco ztratilo úplně. Jedním slovem, záhada. A pak začalo v jeskyni strašit. Nejdřív se začalo v noci ozývat všelijaké klepání a ťukání a občas se rozlehla jeskyní taková rána, že chudák Agrimónius si natloukl o strop všechny tři hlavy, jak vždycky vyletěl z postele, a navíc měl z toho věčného lekání za chvíli nervy nadranc. Přes den se jen stěží ploužil po jeskyni s mokrým hadrem, který si neustále přendaval z jednoho bolavého čela na druhé. Nemůžeme se proto divit, že když se poprvé rozlehl jeskyní dutý, hrozivě znějící hlas, měl z toho Agrimónius málem smrt.

„Bídný červe!“ oslovil ten neznámý Agrimónia. „Jak ses mohl opovážit usadit se v mé jeskyni?“ hřímal hlas, který se odrážel od stěn a útočil tak ze všech stran na Agrimónia, který hned při prvním slově zařval hrůzou a vjel rovnou do peřin. „Tak odpověz!“ dorážel hlas neúprosně na Agrimónia. Tomu však tak cvakaly zuby děsem, že ze sebe nedokázal vypravit ani slovíčko a navíc si samým rozčilením odfrkl trochu pravého dračího ohně, takže si propálil postel i s matrací a s bolestivým heknutím se propadl na zem. „Jau!“ zařval ten neznámý hlas, teď náhle podivně ztlumený, jako když někdo mluví za zavřenými dveřmi. „Co dělá tady ten hrnec?“ podivil se Agrimónius, když se pracně zvedl a zjistil, že spadl na velký černý hrnec, který se mu právě ten den záhadně ztratil z kredence, avšak neměl čas nad tím dále hloubat, neboť hrnec se zničehonic pohnul a současně se ozval ten podivný přidušený hlas: „Hned mě pusť! Slyšíš? Okamžitě mě pusť!“ Agrimónius vyvalil na hrnec všech svých šest očí a překvapeně pronesl: „Ten hrnec mluví.“

„Žádnej hrnec!“ řekl hrnec, „já jsem slavnej skřítek Garimena a ty mě hned koukej pustit!“

„A ty seš pod tím hrncem?“ zajímal se Agrimónius a opatrně do hrnce šťouchnul prstem. „Samozřejmě! Ty hlupáku, kde jinde si

myslíš, že bych asi měl být?“ rozčiloval se uvězněný skřítek a na důkaz svých slov zlostně zabušil na stěnu hrnce. „A co vůbec v tom hrnci děláš?“ ptal se dál drak. „Co je ti po tom,“ odsekl zlostně skřítek. „Radši mě koukej hezky rychle pustit!“

„A to teda ne!“ rozhodl se Agrimónius, kterého mezitím strach úplně přešel a kterému se skřítkovo panovačné nařizování rychle přestalo zamlouvat. Vysunul opatrně hrnec i se skřítkem zpod postele, což se samozřejmě skřítkovi pranic nelíbilo a dával to najevo peprným nadáváním. Poté Agrimónius zatížil hrnec závažím, usadil se do křesla a zamyšleně se zahleděl na hrnec, zpod kterého se dál linula smršť skřítkových výhrůžek. Agrimónius byl moudrý drak, a tak seděl a čekal. Čekal a proud skřítkových nadávek postupně slábl a slábl, křik se tišil a z hlasu se pomalu, pomaloučku vytrácela počáteční nadutost.

„Tak už mě přeci pusť,“ zaprosil nakonec hrnec.

„To ty jsi mi tu bral hrnky, lžíce, talíře a vůbec dělal zmatek, co?“ zeptal se Agrimónius.

„Hm, já,“ přiznal se zkroušeně skřítek.

„A ten strašidelný hlas, to jsi byl taky ty, co?“

„No jo, já. Já jsem mluvil do tohodle hrnce, aby se to pořádně rozléhalo, ale tys na mě spadnul a ten hrnec jsi na mě přiklopil.“

„Ale proč,“ zajímal se Agrimónius, „proč jsi to vůbec všechno dělal?“

„To máš tak,“ vysvětloval uvězněný skřítek, „já jsem skřítek Garimena a je mou povinností hledat po skalách zlato. A že já zlato vždycky najdu, i když je ve skále ukryto sebelíp. A tady, zrovinka pod tvou postelí, jsem našel tu nejbohatší zlatou žílu, jakou jsme my skřítkové kdy objevili. A já chtěl to zlato vykopat a k tomu jsem tě vůbec, ale opravdu vůbec nemohl potřebovat. Víš, my totiž...“ skřítek se na chvilku odmlčel, ale pak zkroušeně přiznal: „My skřítkové jsme totiž hrozně lakomí. Tak a teď víš všecko, tak mě prosím tě pusť.“

A Agrimónius, protože to byl vlastně drak dobrák, odklopil hrnec a skřítka pustil. Ten mu potom za odměnu ukázal tu svoji zlatou žílu, a protože to nebyl skřítek až zas tak lakomý, dohodl se s Agrimóniem, že si zlato rozdělí napůl. A tak od té doby tam žijí spolu, a když občas potřebují něco koupit, vezmou krumpáč, vlezou pod postel a za chvíli mají zlata, kolik si jen přejí.

Od jisté doby ale kope zlato jen skřítek Garimena, protože Agrimónius díky své lenosti tak ztloustl, že se už pod postel nevejde a pořád jenom sedí v křesle a kouká se buď do krbu, ke kterému si nechal přistavět komín, nebo na televizi, kterou si za své zlato koupili...

Prase Kulička a Dvounohý sluha

Ráno jsem se vzbudil už v devět hodin, protože jsem měl obrovský hlad. Tak veliký, že jsem musel vylézt ze svého křesla a zahalekat na svého dvounohého sluhu: „Nakrm mě, ty líný otroku, od čeho jsi!?“ Dvounohý sluha ale nic, tak jsem mu pohrozil: „Jestli hned nevstaneš a jestli mě nenakrmíš, tak na tebe skočím ze skříně!“ Sluha nic neřekl a tak jsem na něj skočil. Bum, bác, šleh, plesk, křup óú! Sluha se konečně vzbudil.

„Kuličko, co to tady vyvádíš! Ty malý tlustý prase, zničil jsi celou postel!“ Pak si sedl, protáhl se, podrbal mě pod třetí bradou a řekl: „Nemáš hlad? Dal bych si pizzu!“

„Jó, to já taky! A velikou!“ zasnil jsem se.

Když mi šel můj otrok pro jídlo, zazvonil zvonek. Otrok otevřel a tak začala moje denní můra. Za dveřmi stála dvounohá opice s dlouhými vlasy a můj otrok jí říkal Olgo. Vplula do bytu. Pohupovala se v bocích, kroutila zadečkem, až se dokroutila ke kuchyňské lince. Vypravovala něco o Krumlově a pak najednou zmlkla. Třeštila oči, prstem mířila na mě a blekotala:

„Co to tam je?“

„Přece Kulička! Mé prase!“

„Prase?“ zeptala se nenávistně. „Ty žiješ s prasetem!“

„Jasně!“ řekl páníček a velmi, ale opravdu velmi potichu, a dodal: „Zvykám si.“

„Doufám, že to prase nechceš vzít s sebou?“

„Chci,“ přitakal otrok a začal sbírat věci ze stolu. Když jich měl batoh, připnul mi obojek, vyšel s námi ven a posadil mě do jakéhosi pytle s okýnky. Velikého. Vlezl si sem i on i ona. Olga uraženě mlčela. Sluha kroutil kolem a něco vypravoval. Nevím co, protože jsem sebou mlátil ze strany na stranu, nic jsem pořádně neviděl a ještě ke všemu jsem se bál. Stromy kolem se daly do chodu a potom doslova utíkaly. Utíkaly i domy, jen můj otrok a Olga seděli. Z jejich hovoru nevím nic. Nejasně si pamatuji podobný zvuk, jaký má tenhle pytel. Když se ozval, vždycky zmizel někdo z příbuzenstva a už se nikdy neobjevil. Nepřemýšlel jsem o tom. Ostatně i můj otrok si mě takhle vzal k sobě. Ale co bude teď? Ještě že my, prasata, jsme tak houževnatý druh.

Próza 16 - 19 let

Barbora Jurková • 18

Tik… tik… tik…

Probudil se. Neotevřel oči. Nemohl. Spánková paralýza. Byl vzhůru. Jeho tělo ne. Bezbrannější než právě narozené dítě. S vypětím všech sil se mu podařilo otevřít oči. Tma. Stejná, jako ta za jeho víčky. Otevřel ty oči vůbec?

Tik… tik… tik…

Tentokrát je vzhůru. Je si tím naprosto jistý. Protože ho probudila bolest. Posadil se. Tělo mu za tu dobu ležení celé ztuhlo. Jak dlouho tu vlastně byl? A kde byl? Protože poslední, na co si vzpomíná, je večeře, kterou si ohříval v mikrovlnce.

Pokoušel se najít nějakou pohodlnou polohu. Při letmém doteku zad se studenou stěnou vyjekl. Podlitiny. Na rukou cítil něco lepkavého. Krev… To musí být krev. Je zavřený v tmavé místnosti. Oblečený jenom v triku a boxerkách. Zima. Tak strašlivá zima. I přes všechno bolest, která mu tělem projela jako právě rozšiřující se požár, si přitáhl nohy k hrudi a položil si bradu na kolena. Nakonec se i opřel. Před bolestí se snažil uniknout do spánku.

Tik… tik… tik…

Někdo otevřel dveře. Podíval se tím směrem. Stálo tam cosi. Nemohl si ani být jistý tím, jestli je to člověk. Ale co jiného by to bylo?

„P-p-po… po-pomoc," vydechl trhavě. Rty mu popraskaly a jeho ústa se začala plnit krví. Zoufale upíral svůj zrak na přízrak ve dveřích.

„Sklapni!" vyštěkl hluboký disharmonický soprán. Dalo se těžko poznat, zda na něj mluví muž nebo žena.

„J-j-já-" snažil se.

„Drž hubu! Drž hubu! Řekla jsem ti, ať sklapneš!" zařvala znova postava ve dveřích. Takže žena. Nadechoval se. Chtěl ještě jednou pokoušet štěstí. Dřív, než stačil vyplivnout krev z úst a nadechnout se, něco kovově žuchlo na zem. Ozval se zvuk vody. Žena za sebou zabouchla dveře a opět se ocitl v absolutní tmě.

Po čtyřech se doplazil k místu, kde si myslel, že leží inkriminovaný předmět a voda. Měl takový hlad, že už vlastně ani nevěděl, že ho má. Ten pocit se mu zdál normální.

V kovové misce ležel toustový chleba. Zalitý vodou. Lovil kousíčky rozmáčeného těsta a nutil se to spolknout. Z náhlé potravy se mu zvedal žaludek. Voda měla pachuť kamene a zatuchliny.

Kde je? Jak se sem dostal? Kdy se dostane ven?

Tik... tik... tik...

Jeho svět se rozložil do dvou částí. Do tmy a temnoty. V temnotě pobýval téměř konstantně, tma nastávala, když se v těžkých dřevěných dveří objevila zkroucená a znetvořená ženská postava. Jednou matně zahlédl její obličej. Za jiných okolností by už jen z toho pohledu měl noční můry.

Pokaždé, když se dveře otevřely, znamenalo to, že na něj čeká další dávka vody a chleba. A trocha čerstvého vzduchu. Lehký závan něčeho osvěžujícího, co nepáchlo jako jeho výkaly a moč. A taky to znamenalo, že uslyší zvuky. Spoustu zvuků. Kňourání. Brek. Křik bolesti. Vzdychání. Projevy slasti. Znamenalo to jediné. Je jich tu víc. Není sám. Bohužel, v takovéto situaci mu to neposkytovalo žádnou úlevu.

Tik... tik... tik...

Trvalo to přesně pět otevření dveří. Při šestém zohavená žena nepřinesla vodu, ale něco jiného. Byl tak zesláblý. Z jeho svalů se stal rosol, který ho nemohl udržet ve vzpřímené poloze. Nemohl ani pořádně zvednout ruce. Takže jen zíral.

Došla k němu. Poklesla na kolena. Tam, kde měl být obličej, zela jen obrovská tma. Jako černá díra.

„Tak co, zvířátko, ještě se budeš prát?“ zaskřehotala. Prát? On se snad někdy pral? Proto měl tak rozmlácené tělo? Snažil se bránit? Netušil. Jeho mysl se zakalila při druhém otevření dveří. Už si ani nepamatoval, co bylo před temnotou, jestli něco bylo.

„Asi ne, co? Společnost z tebe bude mít takovou radost! Už se tě nemůžou dočkat!“ zajásala. Zíral. Někdy měl pocit, že i dýchání je ten nejsložitější rébus. Zírání bylo jednoduché.

„Donesla jsem ti dáreček, miláčku. Myslím, že ti bude slušet.

Každej mazlíček by takový měl mít. Krásný kožený obojek!“ povídala se stejným nadšením jako malé dítě. Zvedla ruce a ve svých pařátech skutečně držela dlouhý pruh kůže.

„Víš, miláčku, dalo mi strašně práce přemluvit ty snoby, aby mi ho dovolili vybrat. Seš můj oblíbenej. Ještě nikdy jsem se nestarala o tak krásné zvířátko. Všichni v těch kotcích okolo tebe, ti jsou strašně oškliví! A pořád kňučej! Jsou to zlá zvířátka! Neumí být zticha. Musela jsem je potrestat. Nekoukej tak na mě, miláčku, tebe nepotrestám. Ty seš hoďňoučkej, miláčku. Dokonce sem ti dávala lepší chleba a vodu, za to, jak seš hodnej. No jo, hodnej seš. Teď mě nech připnout ti ten obojek, ano? Pak se podíváš ven, miláčku. Ukážu ti to tady. Ukážu ti tvoje feny. Seš tak krásnej, miláčku, i po tak dlouhý době,“ šveholila naprosto odporným hlasem. Do zbytků masa na krku se mu zaryla studená kůže.

„Ach, miláčku, neutáhla jsem to moc, že ne? Nechceme přece zkazit dojem, který musíš udělat na společnost. Tolik jsem jim o tobě vyprávěla, mazlíčku. Jak seš hodnej a krásnej. Už ti vybírám i fenu, abyste mohli mít takový krásný miláčky, jako seš ty. Sem si jistá, že společnost se mnou bude souhlasit…“ Její hlas bublal jako močál. Nechápal její slova. Naslouchal jí a přijímal to. Ale nerozuměl.

„Tak pojď, mazlíčku!“ zavelela a táhla ho za sebou. Když se poprvé vyplazil ze svého kotce, málem zalezl zpátky. Oslepilo ho světlo.

„Pomalu, mazlíčku, nechceme, aby sis nějak ublížil. To rozhodně nechceme. Musíš být pořád takhle krásnej, abych tě nemusela zavřít zpátky anebo tě zastřelit. A to bych dělala nerada, miláčku. To mi věř.“ Omdlel.

Tik… tik… tik…

Shledali ho vhodným. Jeho kotec nahradila zamřížovaná cela. Obojek pořád pevně daný okolo krku. Něco se zlepšilo. Dostával vodu a chléb zvlášť. Někdy dokonce dostal i něco jiného, než tohle.

Něco se naopak stalo… horším. Paní u něho byla často.

„Ale no tak, miláčku, přece by ses mě nebál,“ hlesla mu pokaždé do ucha. Už si na její vzhled zvykl. Pohublá tvář, dvě obrovské sivé oči, úzké rty téměř neexistovaly, orlí nos dominoval jejímu obličeji. Chodila shrbená a všelijak pajdala.

„Strašně mě mrzí, miláčku, že se nemůžu starat jenom o tebe. Ti ostatní nejsou tak úžasní jako ty, můj mazlíčku,“ říkala mu, když

mu tlačila hlavu do misky s vodou. Pomalu sílil. Mohl zase chodit, ale panička byla radši, když lezl po čtyřech. Čím víc se mu vracel do těla život, tím víc se ho dotýkala. Všude.

„Ale no tak, mazlíčku, panička to musí udělat. Musím to udělat, abys pak věděl, jak se máš chovat k těm fenám, co na tebe čekaj. Na tebe a to, jak budou nosit tvoje mladé. No tak, miláčku, neschovávej se přede mnou," vzdychala mu do ucha. Nechal ji. A když chtěla, dotýkal se jí taky.

„Ano, mazlíčku, přesně takhle." Páchla rybinou.

Tik... tik... tik...

Netušil, kolik uběhlo času od… od čeho vlastně? Ta temnota tu byla vždycky, ne? Panička říkala, že byl odmalička zavřený, aby z něj mohl vyrůst takový krasavec. Panička nelže.

„Miláčku, mám pro tebe skvělou novinku," vydechla, když se z něj svalila. Zápach rybiny se promíchal s jiným zápachem slanosti. Nedočkavě na ni zíral.

„Zítra tě vezmu ven, mazlíčku," řekla a políbila ho. Nelíbilo se mu to. „Za odměnu. Za to, že ses stal platným členem společnosti. Seš tak hodnej, miláčku. Jedna z tvých fen bude rodit. Seš tak prospěšnej naší společnosti," šeptala mezi jednotlivými dotyky na citlivých místech.

Tik... tik... tik...

Ven… Neznal to. Nevěděl, co to je. Co je to ven? Jak to vypadá? Panička mu k obojku připnula vodítko. Šel s ní dobrovolně. Už ho nemusela táhnout tak jako poprvé. Potkával spoustu snobů ze společnosti. Tak jim říkala panička. Snobi.

„Tak a jsme tady!" vykřikla svým odporným hlasem panička. Před ním se rozprostíralo obrovské cosi. A pak najednou pocítil nutkání utíkat. Potlačoval ho. Před očima mu probleskovaly věci, které nedokázal pojmenovat. Místnost, kde ze shora visela skleněná baňka se světlem. Dům. Domov. Svoboda. Rozhodně ne společnost.

„Teď tě pustím, ale ty zůstaneš hezky u mě, ano? Miláčku, rozuměls mi? Panička tě nechce potrestat, kdybys utekl!" varovala ho. Jenže nevěděla, co se odehrává v jeho hlavě. Ozvalo se cvaknutí karabiny a on vystartoval pryč. Pryč od společnosti.

Buch buch… buch buch… buch buch…

Vystřelil do sedu. Po tváři mu tekly kapičky studeného potu. Zuřivě oddechoval. Rozhlédl se okolo sebe. Kde je?

„Dominiku, seš v pořádku?“ ozval se vedle něj ospalý hlas Kateřiny. Podíval se na ní. Kateřina. Jeho manželka. A za ní postýlka, kde spala jejich druhá dcera. Nic se nestalo. Byl to jen sen.

„Jo, jsem v pořádku. Běž zase spát,“ zahuhlal. Jeho hlas zněl nakřáple, jako kdyby ho roky nepoužíval.

„Dobře, ale ty si lehni se mnou.“ Neprotestoval. Lehl si za ni a obmotal okolo drobného ženského těla své paže. *Společnost je na tebe hrdá, mazlíčku.*

Eva Hůlová • 17

.....

Vzbudil jsem se, ale i když jsem se cítil odpočinutý více, než kdy jindy, nechtělo se mi otevírat oči. Ležel jsem bez hnutí a přemýšlel, co budu dělat. Překvapivě jsem si nemohl vzpomenout, co je dnes za den, ale starosti mi to nedělalo. Najednou do mého pokoje dolehly hlasy, které jsem nepoznal, ale připouštěl jsem, že si snad mladší sestřička pustila televizní pohádky, jak to obvykle dělávala. Doteď jsem ležel nehybně, ale právě teď mě začalo něco svědět na hlavě a já se chtěl poškrábat. Banalita. Ale ve chvíli, kdy nemůžete rukou pohnout, to už žádná legrace není. Než jsem si stačil uvědomit, co se děje, otevřely se dveře. V mžiku jsem otevřel oči, abych setřásl ten nesmyslný pocit bezcitné ruky, ale zděšení bylo ještě větší. Bílý nemocniční pokoj, ve dveřích dva lidé v bílých pláštích, a ruka. Místo ruky obvázaný pahýl.

„Už bylo načase, že jste se probudil!“ promluvila slečna a prošla dveřmi jako poslední. Vrhla se k mé posteli a začala ji urovnávat. Zdálo se to nesmyslné, ba doslova absurdní. Váhavě jsem se bílých plášťů zeptal na to, kde jsem. Mluvilo se mi těžce, hledal jsem slova, abych se zeptal na svou ruku, jako by snad byla naděje, že pokud svůj dotaz nevyslovím, nebude to skutečností.

Nejstarší muž mě pozdravil a mírně zdůraznil jméno: „Dobrý den, pane Novotný, jsem docent Josef Zápotočný. Jste v nemocnici. Víte, před týdnem jste měl havárii. Váš opilý přítel řídil a došlo k bouračce. Vaše zápěstí při ní bylo rozdrceno.“ Najednou zněl hlas dutě. Před očima probíhal film. Oliver si připaloval cigaretu, zatáčka, brzdy, rána, bušení plechu o asfalt, prudká bolest, zkouším se pohnout, ale propadám se do tmy. I teď se mi chce zvracet. Bílý plášť pokračuje: „Snažili jsme se dát ruku do pořádku. Ukážu Vám rentgen, ruka byla roztržená, dva prsty chyběly.“ Zvracím. Je mi zle. Sestra přidržuje misku, pak mi otře pusu, hlava se zvrátí do polštáře. Teď mluví ta žena. Všiml jsem si vizitky na plášti. MUDr. Jitka. Jitka Vránová. „Kromě toho máte otřes mozku, zhmožděniny po celém těle. Je pravděpodobné, že jste poslední události vytěsnil, možná je zablokovaná paměť, ale ta se postupně vrátí, nezdá se, že by došlo k poškození mozku.“

Nejsem schopen mluvit. Jako bych byl ochrnutý na celém těle a v hlavě pustá černá díra. Nemám ruku. Někdo mi drží ruku na čele

a říká, že mám být v klidu. Chce se mi zařvat, ať jde k šípku. Já nemám ruku. Cítím, jak se mi po tvářích kolejí slzy, horko se navalilo do hlavy a celé tělo žhne. Slova přicházejí jako útržky nekonečné skládanky - umělý spánek, psychiatr, rodina... Je mi devatenáct a nemám ruku. Nedávno jsem se vyučil. Mechatronik. K tomu jsou ale zapotřebí obě ruce, víte to? Měl jsem raději zemřít. Protetická náhrada, Kladruby. Elegantně mi říkají, že na pahejl posadí protézu. Stane se ze mě monstrum. Každá holka uteče. Jak lze objímat protézou?

Několik dní se zmítám v sebelítosti a vzteku. O Oliverovi nikdo nemluví. Když přijdou rodiče, dělám, že spím. Maminka si sedá na pelest, hladí mi ruku, která zbyla a mluví. Celé hodiny mluví. Jak je to skvělé, že žiju. Všechno ostatní není důležité. Proboha, jak to může říct. Já nemám ruku. A Oliver? Stokrát ba tisíckrát už jsem ten svůj film viděl. Rádio hraje Dlouhou noc, jedeme z hospody. Pravidelná partička pokru, několik sklenek. Po jedné jsme se zvedli. Oliver měl skvělou náladu, dařilo se nám. Prostě sehraná dvojka. Stoupání nade vsí a malé lesní serpentýny. Chce se mi spát. Oliver si pobrukuje a zapaluje cígo. Najednou prudce strhne volant a dupne na brzdu. Náraz. Tupý dunivý úder, praskot skla, auto vjíždí za krajnici a nekonečně dlouho se naklání, až se převrátí do pangejtu a dál na střechu. Plechy se kroutí a kovově zvoní. Nemůžu se hnout. Ruka je zaklíněná někde pod sedadlem. Snažím se uvolnit pás, ale něco mě zarazilo do sedadla. Chci říct Oliverovi, aby mi pomohl, ale nemohu se na něj ani otočit. Trhnu rukou, abych se vyprostil a ... A dál už jen tma. Znovu. Zase si v hlavě pouštím ten svůj film. Už vím, proč to trhnutí volantem. Prase jako stodola. Zůstalo ležet na silnici. Že nepřežilo, vím jen z povídání nad mou postelí.. A Oliver? Nikdo o něm nemluví. Najednou mám strach.. Ještě za mnou nepřišel. Měl bych se zeptat mámy. Zase tady sedí. Prosedí tu každé odpoledne. Táta chodí až večer. Nemluví. Chvíli tu postává, pak nasouká mámu do kabátu a odejdou. Máma mi dá ještě pusu na čelo. Chce se mi brečet, ale dělám, že spím. Jenže dneska je to jiné.

Lehké zaklepání a pak někdo rozrazí dveře pokoje. „Čau, bráško!“ Ségra letí k posteli a přilepí se mi k obličeji jak žvejkačka. Mezi mlaskavými pusinkami těžce zachytávám slova. „To budeš koukat, co pro tebe mám!“ Mlask. „Už se tu válíš dlouho a mě se stýská, ale uprosila jsem mámu...“ Mlask. „Až tě pustí.“ Mlask, mlask. Tak co? Potřebuji si otřít zaslintané oko. Opatrně zvedám ruku v obvazu, neohrabaně přejedu přes obličej a otvírám oči. „Mamí, mamí, Péťa kouká!“ ječí ségra a mě se chce poprvé smát.

Adéla Radilová • 18

Nositel špatných zpráv

Pro mámu a tátu

Téměř neexistující proužek slunečních paprsků se protáhl mezi žaluziemi do zasedací místnosti agentury OREL a dopadl na nejvyšší věž z papíru. Věž se skládala z různobarevných složek, řazených sestupně podle čísla na hřbetě. Úplně první byla nadepsaná P-NB: 1/13. Zasvěcení agenti vědí, že zkratka znamená „Pohřešovaní, Noční bytosti, leden 2013“. Pointa? Celá ta duhová paráda s pohřešovanými měla asi tři sekundy před pádem ze stolu.

Štefan, kterého paprsek světla vyburcoval ze spánku, si toho okamžitě všiml a štos střelhbitě narovnal. Zívl a zadíval se na hodiny na stěně. Usmál se, nebylo ani čtvrt na sedm a už se rozednívalo, miloval svou práci v létě.

Ozvalo se zaklepání na dveře a do místnosti bez vyzvání vešla Gabriela, netvářila se nadšeně. A když si ho lépe prohlédla a nakrčila nos, věděl, že to má hned po ránu spočítané „Zase spíš v zasedačce?“ Nenamáhal se odpovídat a raději se protáhl. Spát v židli neprospívá zdraví.

Vyšetřovatelka Gabriela Nováková, dnes v lahvově zeleném kostýmku, poklepala tmavě nalakovaným nehtem na štos papírů ve své ruce. „Včera v noci volali od Botiče,“ začala rovnou s prací, ale bylo mu jasné, že mu to spaní v kanceláři ještě připomene. „Slyšeli v noci křik a někdo viděl z oken oheň. Vypadá to, že se nějací idioti pokusili podpálit Věštkyni.“ To snad ne. „Nočním se to samo sebou nelíbilo. A umíš si představit, jak se to asi líbilo Stromu.“ Strnul, horší případ si po ránu nedokázal představit.

„Přežil někdo z Denních?“ zeptal se, ačkoli už tušil odpověď. „Podle všeho, ne.“ Strohá odpověď. Ale taková už Gabriela byla. „Chci, abys vzal koronera a zjistil, co se stalo. A pokud tam jsou opravdu ztráty na životech, šetrně to oznámil rodině. Pak můžeš jít domů a konečně se vyspat jinde, než na mých pohřešovaných!“ Hlas jí povyskočil a ukázala na věž s P-NB: 1/13, kterou loktem Štefan omylem odsunul až na kraj pracovního stolu. Aha, pomyslel si. To vysvětluje spoustu papírů na zemi za posledních pět let.

Soudní patoložku Martu Lánovou dnes viděl poprvé. Nebyla příliš vysoká, ale díky vysokým podpatkům se mu alespoň mohla dívat do tváře, aniž by zakláněla hlavu. Měla ebenovou barvu kůže, husté černé vlasy svázané do copu a jasné modré oči. V uniformě OREL vypadala skoro, jako kdyby nepatřila do tohoto světa. To ty oči, jako led! Věnovala svou pozornost koženému notesu s iniciálami ML a broukala si jakousi depresivní písničku o umírání. Vypadala velmi mladě na to, aby byla doktorkou. Na první pohled by si tipnul čtrnáct let. Dost málo pro doktorku. Stručně řečeno: vůbec se mu nelíbila. Jenže jakýsi chytrák mu ji posadil do auta a on byl nucen ji odvážet na místo činu. Co jeho názor na lékařku ještě zhoršil, byla samotná poznámka mladičké slečny Lánové. Většinu jízdy na něj sice nepromluvila, ale když projížděli skrz Petrovice, nadhodila: „Jednou jsem se v Botiči málem utopila. Nemám na to místo zrovna dobré vzpomínky. Byla jsem u toho, když se malá Straková vymkla rodičům z kontroly, jako jediná jsem přežila. Chudák Straková, byla to milá holka, hezky zpívala. Je jí škoda. Byl to můj první rok ve službě.“ Rychle si v hlavě spočítal léta a musel škrtnout to „mladičká“. Vlastně musela být starší než on. Alespoň o dekádu. A ani trochu se mu to nezamlouvalo. Kdoví jaké potvory jí mohly dát věčné mládí. Ještě než se k jednotce OREL přidal, věděl, že není radno věřit čemukoli, co plnilo přání. Za všechno se platí.

Otřásl se. Ano, vše má svou daň. („Šárku Strakovou popravili na místě 13. dubna 1993, čímž spustili velkou vodu. Dnes si připomínáme její odchod.“) Když nastala Velká povodeň jara 93, slavil zrovna šestnáct let. V té době se směli kolem Botiče pohybovat jen Noční, kteří vlastnili pozemky okolo, výjimečně OREL. A to byla rarita. Navíc si stihla s mladou Strakovou promluvit, to už mu vůbec mozek nepobral. Nebyla tu možnost, jak by se jí to mohlo podařit, leda… možná byla v popravčí četě. Jenže ti snad umřeli okamžitě. Pokud ho paměť nešálila, vlna popravčí četu buď napíchla na stromy, nebo jim zlomila páteř, když s nimi narazila do domů. Nevěděl, že to někdo přežil. A je to sakra nepříjemná myšlenka, že zrovna Lánová, bez podpatků trpaslík, přežila náraz, a ještě se pak dokázala udržet na hladině. Raději tedy jen zabručel v odpověď a otočil volantem doleva. Nějaký idiot trčel autem do silnice.

„Kde že mají být ty mrtvoly?“ Lánová zaklapla svůj notes a společně s perem jej uložila do své kabely. „Prý někde okolo Stromu. Nikdo se k Věštkyni nepřiblížil, ale z horních pater je prý vidět masakr.“

Auto nechali na parkovišti uprostřed zpola opuštěného sídliště a dolů k Botiči museli společně s celým týmem sešplhat. Nějací moulové tu cestu zvládli po zádech.

Pak se desetičlenný tým setkal s křehkou lávkou. Byl div, že vydržela. Svůj cíl po několika metrech za vodou nejdřív ucítili, ve vzduchu se mihotaly stužky mlhy a les byl cítit rzí. Brzy potom se začaly stromy kolem nich barvit do červena.

Lánová si začala nanovo broukat a zrychlila krok.

Když se před Štefanem otevřela mýtina s Věštkyní, připadal si, jako kdyby vstoupil do pekla. Všude ležely cáry lidských ostatků. A nejenom ležely - některé byly dokonce zavěšeny v korunách okolních stromů, ale nejvíc krve bylo samozřejmě na Věštkyni. Zvedl se mu žaludek. Hned vedle něj se na větvi houpal kus ruky ještě s rukávem. Nu, teď chápal, proč místní obyvatele zachvátila taková panika.

Všude samá rudá, tak by se dalo stručně popsat místo činu. Uprostřed vší té zkázy stála Věštkyně, vysoká a majestátně se tyčící lípa s mohutným kmenem, falešné stvoření, které nenávidělo nevěřící lidské bytosti a vyživalo se v chaosu, utrpení a urážení lidí bez magie. Dnes však ani nešpitla. Po mýtině se pak různě válely prázdné plastové kanystry a směrem k Botiči byla vidět cesta, kudy museli včera projet koně, nejbližší stáje patří Havlíkům, vodníkům, nedivil by se, kdyby tudy čas od času projeli.

Dal pokyn fotografům, a jelikož jim nechtěl moc překážet, odklidil se společně s Lánovou ke stromům. Lánová uznaně zapískala: „Vypadá to, že se na nich vyřádili. Krev se roznesla nejmíň pětadvacet metrů! Tedy pokud předpokládáme, že vraždili blízko Stromu.“ Znovu táhle zapískala. „Tak tomu říkám dobře odvedená práce.“ Několik strážníků se na ni otočilo s nevěřícnými pohledy. Ignorovala je a otočila se na Štefana: „Nuže, milý Watsone, kdo to byl?“ Pokrčil rameny. A neměl by on být Sherlock? To ona je doktorka!

„Záleží na tom? Stejně na to měl podle všeho právo.“ Nerad to přiznával, ale kdokoli tohle udělal, pravděpodobně vyjde bez trestu. Na to, aby byl někdo opravdu potrestán, žili v příliš složitém světě. Krom toho, že je sem vstup pro Denní obyvatele na vlastní nebezpečí, zaschlá krev nasvědčuje tomu, že sem ti lidé přišli v noci - nepozvaní, na pozemek jednoho z nejmocnějších klanů Prahy a s alespoň osmi kanystry benzínu. Někdo chtěl Strom či nějakého Nočního podpálit. Tohle bude pravděpodobně zapsáno jako sebeobrana, i když to nenahlásili, nebo pokud další důkazy neprokáží opak.

„Mně záleží," odpověděla hbitě Lánová. Zakoulel očima, ale odvětil: „Jsme blízko Botiče, pravomoc tu mají Havlíkovi a Strakovi, ale MO neodpovídá, takže vodníky můžeme rovnou vyloučit." Díky bohu. „Stojíme taky ale na pozemku smrtonošek, ty sem v roce 1879 Věštkyni zasadili, a podle toho, kolik toho z těch idiotů zbylo, bych řekl, že to byla na devětadevadesát procent bánší. Možná samotný Strom. S nikým kromě Nočních moc nemluví, nemáme moc velkou představu o tom, co dokáže."

Ze stromu v tu chvíli vystoupily Věštkyně. Nebo vystoupila, kdo ví, jak se to dá říct. Strom čas od času rád komunikoval se světem pomocí dřevěných identických těl. Tentokrát z kůry vystoupilo patnáct dívek v batikovaných šatech, které se v dokonalém kruhu rozestoupily kolem kmene a synchronizovaně se posadily na kolena. Po minutě se otočily na strážníky, nakrčily nos a pohledem vyhledaly Štefana. Krutě se usmály a svými dřevěnými pažemi ukázaly za masitý kmen. Vzápětí se zpoza Stromu ozvalo šeptání a z dolíku za Věštkyní vyšla asi třináctiletá dívka se slepenými slámovými vlasy a zelenou pletí. Oči měla vypoulené, červené od breku a pod nimi se skvěly fialové kruhy. Měla na sobě větrovku, černý svetr a džíny. Všechno oblečení bylo od krve a od bahna a za ní cupital malý kluk, jen o pár let mladší než ona, taktéž se zelenou pletí, ale s hnědými vlasy, kterému slzy ještě neuschly. I přes svůj zjev klučina Štefanovi nadšeně zamával. Musel to být výkon, vypadat takhle nadšeně, když byl od krku dolů úplně rudý od krve. Noční, kterým již dávno skončily vycházky. Když přišli blíž, krom krve byli cítit i benzínem.

Domov se mu před očima vzdálil o dalších čtyřiadvacet hodin. Smrtonošky. To trefil.

Výsledky mu přišly pár hodin po příjezdu do agentury, Lánová dostala přednost před ostatními a k tomu i tým laboratorních pracovníků, jen aby to bylo co nejdříve. Díky DNA a seznamu pohřešovaných z minulého týdne identifikovala celkem deset mužů ze čtrnácti. Všichni se pohybovali věkem kolem sedmnácti let a všichni byli z rodiny extrémistů. Měl chuť plakat a dal to velmi hlasitě najevo, když rozkopnul dveře do výslechové místnosti.

Karina s Robinem nadskočili. Oba byli navlečení do vypůjčeného oblečení ze základny, protože to jejich na sobě mělo důkazy, a oba čárali propiskou na stůl stejná sprostá slova. „Čtrnáct kluků. Čtrnáct rodin. Z toho čtyři stále neznámí. Přísahám, vyhodím vás z okna!" lamentoval Štefan a přecházel po výslechové místnosti sem a tam,

Karina a Robin Líbalovi jen přihlíželi. „Proč jsi na ně vůbec zaútočila?“ rozkřičel se. „Vůbec se to nemuselo stát! Co chtěli udělat? A vůbec, co jste tam dělali?“

„Byla jsem tam škemrat o kouzla, máma ani babička mi nechtěly nic ukázat. Navíc, oni si začali první a byli nejméně o tři roky starší než já. Měli zbraně a benzin. Já s sebou měla Robina. Tak jsem použila svou magii!“ A měla na to právo. „Byla to sebeobrana, neměli kolem Stromu vůbec co dělat!“ Taky pravda. „Věštkyně mi pak i poděkovala!“ Křičela Karina – zněla vyděšeně a znal ji moc dobře, věděl, že to nehrála. Otřásl se děsem, musela to být opravdu krvavá podívaná, jestli Strom poděkoval. „Ale to se stává,“ pomyslel si mrzutě, „když v člověku vře krev.“

Přistrčil Karině, ačkoli by to neměl dělat, formulář a propisku a ještě dodal: „Stejně jsi takhle neměla reagovat. Měla jsi je omráčit a zavolat buď sem, nebo na policii.“ Promnul si spánky. To je den. Posílá malou holku do vazby. „A to jsi to zvládla sama?“ Rutinní otázka. Karina byla ve výslechové místnosti prakticky jako doma, většinou kvůli tomu, že děsí na Petříně důchodce, ale tohle byl první případ masové sebeobrany/vraždy, první případ s mrtvolou - dostane dlouhé domácí vězení. Pravděpodobně od rodičů, když už nic jiného. Žádná nápravná zařízení pro mladistvé Noční bytosti. „Ne, asi půlka z nich vybouchla ještě dřív, než jsem začala křičet.“ Štefan se zarazil, ale Karina už dál nic neřekla a začala pilně vyplňovat kolonky.

„Cože udělali?“ Robin vzhlédl a nervózně se ošil. Karina odvrátila pohled od papíru a prošpikovala ho pichlavýma očima. „Vybouchli. Jejich vlastní iniciativa. Robin ještě nedokáže vydat pořádný hlas, maximálně by vám z nosu tekla krev.“ Štefan otevřel ústa a ptal by se dál, jenže Karina se zamračila a dala jasně najevo svou ochotu dál mluvit. Prostě se naklonila nad své kresbičky na stole a ukázala bratrovi, kde ve slově „idiot“ udělal chybu.

Na rozdíl od ní byl však Robin odhodlán se svěřit. „Nebyl to výbuch,“ řekl Robin. Karina se na něj nespokojeně zadívala, ale neumlčela jej. „Vím, jak vypadá výbuch. Každý den nechávám doma na zahradě vybuchovat brouky.“ Proč ho tohle nepřekvapilo? Smrtonošky se přece nějak musí naučit ovládat svůj hlas. „Proč si to myslíš?“ Vypadalo to nadějně, ale zatím nechtěl dělat ukvapené závěry. Na druhou stranu doufal, že nebude muset vysvětlovat hlavě klanu, jak její dcera zavraždila všechny ty kluky, když se jejich rodina už roky snaží o mír mezi Nočními a Denními v republice. „Spíš to vypadalo, jako by je někdo rozřezal zevnitř.“ Rozevřel dlaň. V ní měl odštípnutý

zlomek kosti - a to ještě s tkání. Štefan raději nekomentoval to, že se osmiletý kluk přehraboval v orgánech mrtvého člověka a jeho podřízení to nezjistili, a raději si prohlédl kost zblízka. Robin měl pravdu, spíš to vypadalo, jako kdyby tu kost někdo rozříznul. Na motorovou pilu příliš hladké odkrojení, spíš něco ostřejšího, rychlejšího.

„Potřebuji si promluvit s naší soudní lékařkou. Vy tady prozatím zůstanete, - dej sem ten papír! Přiznáváš se k něčemu, co jsi možná nespáchala! - a počkáte si na právníka. Nebo kdo to sem z klanu vlastně jede. Je to jasné?“ Zatímco trhal formulář na malé cáry, oba přikývli a ironicky zasalutovali: „Jasné, pane!“

Už byl u dveří, když se ozvalo: „Ještě než půjdeš, nemáš něco k jídlu? Nejedli jsme od půlnoci.“ A už je půl druhé odpoledne. Ach jo. Smrtonošky jsou proslulé svým apetitem.

Venku už byla tma, ručička nástěnných hodin hlásila jedenáctou večerní, venku si pražské smrtonošky odvážely své spící ďáblíky domů a Štefan už opravdu nutně potřeboval sprchu. Nijak ho to však nevzrušovalo. Právě teď uctíval toho skvělého člověka, který vymyslel něco tak úžasného, jako je mobilní telefon, který mu usnadňoval zamotané případy.

„Tak co?“ zeptal se a netrpělivě přecházel po své kanceláři. U ucha držel svůj služební telefon oběma rukama, snad se bál, že by mu jinak unikla fakta, ale Lánová mlčela. Dost dlouho. Pak se zhluboka nadechla a mrmlala si něco nesmyslného pod nosem. „Doktorko!“ okřikl ji. Lánové spadlo něco kovového na zem. „Nemusíte křičet, hm? Mám uši.“ Rozhodně to tak nevypadalo.

„Ale když už jste se tak vnutil, proč ne, všechno vyklopím.“ Povzdychl si. Konečně. „Tak ti vaši uličníci nelhali, na první pohled to opravdu vypadá jako smrt způsobená varem tělních tekutin a následným výbuchem, ale když jste mě upozornil na tu výpověď, ještě jednou jsem ohledala ostatky. Trochu práce jako pro Popelku. Rozhodně jsem se nenudila.“ Smála se. Doopravdy ji to pobavilo, Štefana ani náhodou.

„Dobrá zpráva. Ty smrtonošky nestihly provést vůbec žádný výbuch. Veškerá tkáň, veškeré úlomky kostí, to vše je velmi precizní a čistá práce. Jako z řeznictví. Nakonec jsem si musela dát dohromady jedno tělo, abych si z toho mohla něco odvodit.“ To vysvětluje, proč jí to zabralo sedm hodin. „Nejlepší by bylo, kdybyste sem dojel, abych vám to mohla ukázat.“ odmlčela se a Štefan ji uslyšel, jak obrací stránky papíru. „Víte co? Jeďte domů, vyspěte se a přijeďte ráno.“

Štefan chtěl protestovat, ale věděl, že je jen krůček od zhroucení. „Tak mi aspoň řekněte, jak to vypadá, zítra mi dodáte detaily."

„Nu dobrá. Vypadá to, jako kdyby ty kluky rozřezaly ty nejostřejší dýky na světě." Odmlčela se. „Jen nechápu, jak by to mohly být nože. Muselo jich být nejméně pět set - a to na každou oběť, ale ta děcka, která u toho byla, nic neviděla, že?" Zavrtěl hlavou, ale uvědomil si, že ho Lánová nevidí: „Nic. Karina byla přesvědčená, že je nechala vybouchnout." Lékařka si povzdychla. „Jeďte domů, ráno mě tu najdete."

O tři čtvrtě hodiny později uctíval polštáře.

Ráno samozřejmě zaspal, ale když volal do práce, nikdo mu to nevyčítal. Do kanceláře se dostal až kolem jedenácté dopoledne a spis se včerejším případem mu ležel na stole společně se vzkazem od jeho ex. Vzkaz bez přečtení vyhodil do koše a otevřel si složku se zprávou z laborky o oblečení sourozenců Líbalových. Zběžně ji prošel. Většinou na šatech nalézali krev, ale kromě toho bylo oblečení úplně promáčené benzínem. Najednou byl rád, že ti kluci nežili. Snažili se je upálit zaživa. V tu chvíli si však vzpomněl na tu krvavou mýtinu. Zavrtěl hlavou, takový osud si nezaslouží nikdo, i když to měli být budoucí vrazi malých dětí.

Uložil zprávu zpět na místo a zapnul počítač. Nějaká dobrá duše mu na mail poslala video z výslechu Kariny s jejím právníkem. Právník měl také zelenou kůži. Nejspíš nějaká bánší z klanu. Výslech vedla jeho mladší kolegyně, kterou neznal jménem, ale nezdálo se, že by se musela při výslechu bůhvíjak snažit. Detaily se z Kariny doslova sypaly, pokud to ovšem povolil její tichý společník.

„Ke Stromu jsi šla se svým bratrem. Za jakým účelem jste tam byli a kdy jste tam dorazili?" Právník naznačil Karině, že může odpovědět. „Když začaly vycházky, měla jsem sraz s kamarády, ale rodiče nenašli hlídání pro bráchu, tak jsem ho měla na krku. Měla jsem se s kamarády a mamkou potom učit magii, ale i to padlo. Byla jsem naštvaná a napadlo mě, že jestli zajdu za Věštkyní, možná mi něco prozradí. Když jsem byla malá, máma..." Právník ji zastavil. „Jasně. No, prostě jsem se chtěla naučit něco nového a poté, co jsme se asi kolem půlnoci najedli, jsme šli ven. Řekla bych, že jsme tam dorazili kolem jedné? Půl druhý? Nemám šajn. Nějak takhle. Strom nás přivítal, prý že jí konečně někdo bude dělat společnost, vyprávěla nám něco o starých bozích a moři. Ale." ohlédla se na svého tichého společníka. Ten pokýval hlavou. „V tu chvíli přišli ti kluci. Chvíli jsme na

sebe jen křičeli, vůbec tam přeci neměli co dělat! Už dávno jim skončily vycházky! Jenže pak se na nás s Robinem vrhli. Shodili nás na zem a začali na nás vylévat benzín. Nemohla jsem dýchat a strašně se mi motala hlava. Chtěla jsem odtamtud, snažila jsem se od nich dostat dál a táhla bráchu s sebou. Pokusili se zkropit i Strom, jenže benzín mizel, kdykoli se dotknul dřeva. To je naštvalo.“ zhluboka se nadechla. „Takže se rozhodli, že jim postačíme jen my. Prý jsme byli příjemné překvapení.“ Štefan se otřásl hrůzou. Tahle vražda by se dostala na titulní stránky po celém světě, Líbalová je známá svým politickým programem „Mír a právo pro všechny“. Prohlásilo by se to za agresi Denních, vláda by dostala přes pracky a bánští společně s dalšími Nočními z celého světa by se spojili a Prahu by jak politicky, tak i fyzicky roztrhali na cucky. Hrůza si to představit, kdyby sem zčistajasna dorazily šiky z Maďarska a Polska. Nebyl naivní, odtud by přišli nejdříve.

Karina se zakuckala a právník jí stiskl ruku, aby se uklidnila. Chudák holka, hraje tvrďačku už od mala. Musela. Za pár let se z ní stane nová vedoucí klanu a díky terči, který má už od narození na zádech, už nějaké ty hrůzy viděla a vypěstovala si hroší kůži, ale stejně je příliš mladá na to, aby něco takového zažila. „A pak ten první kluk vybouchnul. Nejdřív se roztrhnul v pase a pak. Prááááask. Rozprsknul se po celé mýtině. Byl to hnus.“ Vyslýchající se malinko naklonila přes stůl. „Co bylo dál?“

Karina se tentokrát zazubila. „Bylo to jako znamení. Určitě to byl Strom. Začala jsem ječet a brzy byli i ostatní po smrti. Ale Robin říkal, že to nebyl klasický výbuch. Já si ale ne...“ Právník se postavil. „To stačí.“ Tím si nebyla jeho kolegyně jistá a nakázala mu, aby se posadil. Ten to udělal jen nerad. „Co jste dělali pak?“ Karina si opřela lokty o stůl. „Byli jsme vyděšení. Brácha panikařil! Já ještě víc. Měla jsem ho hlídat! A stalo se tohle. Máma mě zabije, to jsem si myslela. Schovali jsme se za strom do nějaké díry za kořeny Věštkyně, dokud nedorazil OREL. To bylo někdy dvě, možná tři hodiny po svítání? Nezamhouřili jsme oka.“

Tady Štefan nahrávku vypnul. Všechno co zatím věděl, nasvědčovalo tomu, že Karina nelže. Pro jistotu si pustil i nahrávku s Robinem, kde seděla pro změnu právnička a s ní i Robinův otec, Marek. Jeho výpověď se shodovala s Karininou. Takže klan smrtonošek nebude předvolán před soud jako viník, ale jako svědek. Díky bohu.

Na pitevně byl binec. Všude byly Petriho misky, na zemi se válely papíry, naštěstí mrtvoly byly uklizené! Nedalo se pohnout, aniž by člověk na něco nešlápnul. A Lánová byla uprostřed toho armagedonu. Doslova. Ležela na zádech u stolu, pod hlavou měla složený plášť a spokojeně pochrupovala. Takže odtud získal tu cennou radu s postelí. Od pokrytce. No, to se tedy povedlo.

Sehnul se nad ní, sevřel jí ramena a zatřásl s ní.

Lánová mu za tu dobrotu uštědřila hlavičku. Křup! To byl rozhodně jeho nos! Do háje, to je krev? „Omlouvám se!“ křikla Lánová a vymrštila se z podlahy. Na čele se jí začala tvořit malá boule. „Jste v pořádku?“ Zavrtěl hlavou. „Snab! Byslíb, že báb zlobený nos.“ Lánová protočila oči. „Proboha, chlapi nadělaj. Pojďte sem, podívám se na to. No, nekoukejte na mě takhle! Jsem snad doktorka, ne?“ Štefan o tom dost pochyboval, ale dovolil jí prohlédnout to válečné zranění. Každopádně byl připraven při jakémkoli náznaku nebezpečí uskočit, vyřítit se ven a už se sem nikdy nevrátit. Má raději doktora Novotného, ten nevypadá tak mimozemsky a nebezpečně jako ona!

„Tak zlomené to nemáte. Ale stejně ještě jednou: moc mě to mrzí! Vylekal jste mě. Čekala jsem vás tak před čtyřmi hodinami. Do hajzlu, já usnula?“ Tentokrát byla řada na Štefanovi, aby protočil očima. Alespoň ta krev přestala téct.

Rukama si projela vlasy, které se dnes kroutily do všech světových stran, a jen tak tak si stihla přiložit dlaň k ústům, aby zamaskovala zívnutí. „Asi jsem to včera přehnala, měla jsem v plánu jet domů, ale volala jsem známému z Ameriky.“ Oči se jí najednou rozzářily. „To mi připomíná, myslím, že mám pro vás odpověď ohledně vražedné zbraně! A zároveň s tím nesu dobré, ale i špatné zprávy. Ale je to škoda, teď nemusíte studovat ostatky obětí.“ Škoda?

Lánová ho posadila k počítači a otevřela soubor v emailu. Vyskočila na něj fotografie olejové malby jakéhosi muže s motýlími křídly a jakési ženy. „Co to má být?“ Tohle nevypadalo jako vražedná zbraň. Ani zdaleka. Ještě nezažil, aby akt někoho zavraždil. Leda by z něj někoho trefila mrtvice.

„Obraz Zefyra. William-Adolphe Bouguereau. Souvisí to.“ Otočila se na něj a nabídla mu židli, sama si přitáhla svou vlastní kancelářskou. „Víte, kdo jsou anemoi?“ Prošpikoval ji pohledem. Jakým jazykem to mluvila? Lánová jeho prázdný pohled pravděpodobně očekávala a jedním dechem pokračovala: „Jsou to bohové. Řecký panteon. Někdy jsou zobrazováni jako okřídlení muži, někdy koně a občas i jako pouhý poryv větru. Zefyros je jeden z nich. Byl mým prvním podezřelým.“

„Tenhle motýlí muž?“ zeptal se, v hlase měl lehce hysterický podtón. Zamračila se. „Pokud možno, nepřerušovat blbými poznámkami. Tenhle nápad jsem včera dostala, když jsem zkoumala spisy se starými vraždami. Přemýšlejte, salamandři dokáží zapálit kyslík pouhou myšlenkou. Naší jedinou obranou proti nim jsou mágové, kteří jim ten kyslík dokáží odebrat a...“ „...a tak mají smůlu, protože se udusí,“ dodal tupým hlasem. Mávla rukou. „Co jsem říkala o těch poznámkách? Každopádně ale máte svým způsobem pravdu, důležitější však je, že nemají dál z čeho tvořit. Napadlo mě, co když někdo manipuluje se vzduchem, jako naši mágové? A prostě dokázal z poryvů větru udělat čepele?“

Klikla na další soubor, který tentokrát otevřel obraz s bouří. Mezi černými mraky poletovaly nestvůry. Měly kostnatá těla koní pokrytá černou kůží, děsivá netopýří křídla, tlamu plnou ostrých zubů, očividně masožravci, a krvavě rudé oči.

„Tohle jsou pro změnu anemoi thuellai, synové Týfóna. A tito, prosím, jsou hlavními podezřelými. Vládnou různou mocí, dokáží měnit podobu a rozhodně by neměli problém udělat tu paseku ze včerejška.“ Zamyšleně si mnula bradu. „Je dost možné, že by je ani bánší nemohli zahlédnout pouhým okem, pokud změnili svou formu natolik, že splynuli se vzduchem.“

Napadla ho hrozivá myšlenka: „Nebyly tam náhodou stopy po koních?“ Doktorka Lánová se zazubila. A sakra. „Co to pro nás teda znamená?“ zeptal se váhavě Štefan. Ta potvora na obrázku nevypadala ani trochu přítulně. „Kromě toho, že máte zatracený problém, protože tyhle do chládku rozhodně nedostanete?“ odfrkla si. „Ne, co vás musí zajímat, je, kdo je asi tak mohl vypustit. Říkám vám, jestli se nemýlím, jako že nemýlím, čelíme závažné hrozbě.“

„A kde máte, proboha, tu dobrou zprávu?“ Lánová se na něj nechápavě zadívala. „Ještě jsem neřekla ani jednu.“

„Ono to je horší?“ Lánová rozhodila rukama. „Chlapi! Copak nemyslíte?“ Na to jí nehodlal odpovídat. Povzdechla si. „Jediné bytosti, které by anemoi thuellai dokázaly zkrotit, jsou bohové. Špatná zpráva? O lidi se asi tak už jedno celé tisíciletí moc nezajímají. Myslím, že loni na Novém Zélandu našli jednoho poloboha, ale to bychom hledali ve špatné božské rodině. Navíc by měli být thuellai zavření na nějakém ostrově. A hádejte, kdo má povolení je pustit?“

Tedy, dneska je to samá špatná zpráva. Se zničeným výrazem studoval svoje boty. Jak to asi vysvětlí svým nadřízeným? Lánová si jeho pohledu všimla. „No, nebrečte! Berte to takhle, aspoň to není Nemejský lev! Kontaktovat bohy bude oproti výletu do podsvětí za Héraklem brnkačka.“

Tereza Vlčková • 18

Bolestná touha

Byl to jeden z těch krámků, které na první pohled budily štítivou nedůvěru, nutkavý pocit, který vás nutil přidržet si tašku blíž u těla a s nakrčeným nosem projít co nejrychleji okolo, nebo se možná trochu snažit nahlédnout dovnitř a podívat se, jestli je obchod vevnitř stejně ošklivý, nebo ještě horší než zvenku. Sklo výlohy bylo matné a zapatlané letitými nánosy mastné pouliční špíny. Vlevo dole byla zubatá díra překrytá vetchými novinami z předminulého roku, kdy byl obchod opuštěn předchozím majitelem. Vnitřek výlohy byl ošuntělý, zašedlý a prázdný, až na plastový poutač s tmavě červenými písmeny, která mohla vyprávět o rudé socialistické éře, která už dávno minula. Cedule hlásala jedno velké slovo: Směnárna a pod tím menší nápis: směňujeme vše. Náhodnému kolemjdoucímu by na tom malém, bezvýznamném slovíčku, jakým tady bylo slovo vše, nepřišlo nic zvláštního; každý je přešel s letmým vědomím, že se to dá na takovém obchodě čekat.

Pokud jste ale věděli víc, ležely na tom jediném slovíčku stovky významů.

Malá, sotva plnoletá dívka se záplavou tmavých vlasů schovaných pod šátkem a kabátem, stanula před obchodem jednoho deštivého listopadového odpoledne. Její tmavě růžový kabátek zářil v šedi ulice jako první jarní květina mezi prasklinami prošlapaného chodníku. Vlasy jí lemovaly obličej v měkkých vlnách a zakrývaly jí bledé tváře. Než se dotkla madla dveří, zhluboka se nadechla pootevřenými ústy. Dotkla se vlhkého kovu a zatlačila. Prosklené dveře se otevřely a ven se vyvalil závan měkkého tepla, které ostře kontrastovalo s lezavým chladem venku. Uvnitř to bylo cítit, ne vyloženě nepříjemně, směsicí vyškrtaných sirek a dohořívajících svíček. Místnost byla malá a šerá, vymalovaná tmavou barvou. Naproti vchodu stály police s knihami a roztodivnými lahvičkami, u kraje potom stálo starodávné vyšetřovací lehátko bez krepového papíru nebo deky. Jeho kolečka byla zabrzděná a jedno se vychylovalo do strany, jako kdyby chtělo odtud pryč.

Naproti lehátku stál dřevěný stůl s křeslem, ve kterém seděl

vysoký muž s černými vlasy a tmavým strništěm. Přes svá rozložitá ramena působil velmi hubeně, a když se postavil, aby přivítal nově příchozí, byla jeho výška ještě majestátnější a vzezření elegantnější. Velkýma očima, které vystupovaly z lebky jako reflektory, přejel dívku od hlavy k patě. Pak se usmál.

„Vítej," řekl a jeho tvář se změnila mírným, ale přesto potěšeným úsměvem. „Co si přeješ směnit?"

Dívka ztěžka polkla a dodala si odvahy, než promluvila: „Chci," odkašlala si, jen rychle, jako kdyby musela ta slova postrčit ven, „chci menší nos."

Muž se usmál o něco šířeji, až téměř vřele. „Ach tak," udělal zamyšleně, „aha. Už to vidím. Ano. Ano." S těmito slovy se přiblížil, obešel stůl a došel až k dívce. Ta svírala ucho své kabelky a nejistě přešlápla, když se muž zastavil přímo před ní, upíraje na ni své znepokojivě těkající bystré oči.

„Řekni mi, co bys za to všechno dala?" začal, aniž by z dívky spustil oči. V místnosti bylo šero a ona nedokázala určit, kde a jestli vůbec má zornice, jak moc tmavé byly jeho oči. „Dala bys za něj ledvinu? Oko? Ruku? Vaječník?"

Dívka sklonila hlavu, odvrátila pohled. Když vzhlédla, jeho oči byly pořád namířené na její tvář jako jehličky. „Ano, ano, ano," zašeptala.

Nadzdvihl jedno obočí ve výrazu zaujetí. „Cítím, jak moc po tom toužíš. Tohle nebude laciné." Dívka znovu sklopila pohled, aby se vyhnula tomu jeho, nepohnutému. „Řekni mi, proč ti na tom tak záleží?"

Sevřela jedno zápěstí druhou rukou. „Podívejte se na mě," zamumlala, hledíc všude jinde, jen ne na jeho tvář. „Na první pohled na mě není nic špatně, jenom tohle." Mávla rukou ke své tváři. „To kvůli tomu nosu, to kvůli němu mi v životě nic nevychází. Kvůli němu jsem ještě nepoznala muže ani lásku, kvůli němu se bojím byť jen setkat s novými lidmi."

Její oči zamrkaly potlačovanými slzami, slzami, které prolévala celé roky. Muž přistoupil ještě o něco blíž a zhluboka vdechl s přimhouřenýma očima. „Cítím to," prohodil téměř nezúčastněně, „cítím tvoje trápení." Otevřel oči dokořán. „Ale jsi si jistá, že za to může jenom tvůj nos?"

Dívčina ruka sevřela lem kabátku, jako kdyby si chtěla zakrýt nejcitlivější místo přímo uprostřed hrudi. „Jen se na mě podívejte! Já… kvůli němu jsem ošklivá! Kvůli němu mě nikdo nikdy nemůže

milovat, kvůli němu se nemůžu nikomu líbit! Copak vám to nepřijde odporné? Nemůžu s tím nic dělat! Nemám peníze na operaci.“

Cítil její bolest a vztek, pramenily z hloubi jejího nitra jako horký pramen, probublávaly jí mezi nádechy a prosakovaly mezi slovy. Byla to husí kůže na jejích pažích, bylo to bolestné štípnutí pláče někde mezi očima a nosem, které tolikrát musela potlačovat po prohozené poznámce, byl to palčivý, horký vztek při pohledu na svou vlastní tvář v zrcadle.

„Opravdu ti na tom hodně záleží,“ poznamenal muž znovu. „Ale jsi si jistá, že by tvoje společenské trápení nezlepšila spíš nějaká úprava povahy? Nechtěla bys být víc společenská za cenu pozbytí radosti ze samoty? Víc charizmatická za cenu, že ztratíš své přátele? Víc přátelská, za cenu že ztratíš schopnost být empatická?“

Zavrtěla rozhodně hlavou, nemusela se rozmýšlet. „Je to můj nos,“ zopakovala rozhodně. „Ničí mi život. Nikdo si nedovede představit, jak moc to bolí, když vidím pohledy všech těch lidí!“ vyhrkla rozhořčeně.

Zasmál se její paličatosti. „Cítil jsem už tolik lidské bolesti, že ta tvá mi ani nepřipadá výjimečná. Ale dobrá, dobrá. Tak mi tedy sama řekni, co všechno bys byla ochotna za ně dát? Ruku, nohu? Nebo někoho blízkého?“ Znovu se naklonil a vdechl. „Cítím, že miluješ svoje rodiče jako nikoho na světě.“

„Nemám nikoho jiného, koho bych mohla milovat.“

„Ano. Cítím totéž. Rodiče ne, ty nedáš,“ mumlal si téměř sám pro sebe. Pak se trochu pozastavil, zamyslel. „Říká se, že Bůh miluje všechny svoje ovečky stejně a že je stvořil k obrazu svému, tudíž jsou všechny dokonalé. To ale není pravda, viď?“

Odfrkla. Jako kdyby ještě potřeboval ujištění. „Ne,“ zasmála se hořce skrz sevřené zuby. „Všiml jste si, jak někteří lidé nemají nic, co by potřebovali změnit? Že jsou nedokonalí a zároveň dokonalí? Že jim bylo přáno daleko víc? A pak jsou tady lidé jako já.“ Znovu si odfrkla, tentokrát skutečně pohrdavě. „Mám toho daleko víc než většina ostatních. Jsem pokažená. Nepovedená hračka, které nikdy nic nevyjde. Jako kdyby mě načrtl nezkušenou rukou a pak si se mnou jenom zahrával. Jen se podívejte, jak se trápí, jak se pere, ta směšná malá ubožačka!“

Prohlížel si ji s uznalým úsměvem na rtech, nejspíš ho její slova potěšila. „Každý máme něco. Ale máš pravdu. On není neomylný. Každý den dělá chyby, strašné a fatální chyby, které ničí lidem životy. Hraje si s lidmi jako s hračkami a pak je v tom nechá a čeká, jak

se s tím poperou.“ Tváří mu probleskl vztek, ale byl to jen kratičký záblesk, protože se hned ovládl a jeho tvář získala opět vyrovnaný, povznesený výraz. „A od toho jsme tady my. My Jeho chyby napravujeme. Ovšem, nic není zadarmo.“

Dívka se hořce usmála. „To já přece vím. Dejte mi cenu vy. Napravte Jeho chyby. Napravte Jeho zhýralost, Jeho odpornou škodolibost, kterou páchá na svých dětech.“

Tvář se mu téměř rozjasnila, úsměv se rozšířil, jeho dokonalé zuby se zablýskly v úsměvu. To děvče ho těšilo víc a víc. Musel uznat, že přemýšlelo. Možná až moc, ale přemýšlelo. A proto se trápilo. Proto už nevěřilo Všemocnému.

„Bolest je součástí každého lidského života,“ řekl jí, „stejně jako touha. A někdy se dají jen velmi těžko oddělit.“

Pootevřela rty v hořké grimase, která připomínala úsměv. „Dělejte, co umíte.“

Založil si ruce na hrudi. „Řekni mi, dala bys mi tedy svou ledvinu?“

„Ano.“

„A co takhle oko?“ Přiblížil se ještě víc, dotkl se hladké kůže pod jejím jasně modrým okem, ve kterém byl jen mizivě vidět strach pod vším odhodláním. Věděl, že jí Bůh dal už dost zkusit. Byla zoufalá a chtěla pomoct. Chtěla ji hned, bez hloupého doprošování, čekání a marných modliteb a proseb, které nebudou shůry nikdy vyslyšeny.

„Ano,“ odvětila, aniž by změnila výraz.

„Tak tedy oko…“ zamumlal, „to bys dala. A co takhle vlasy?“ Promnul mezi dlouhými prsty s pěstěnými nehty pramen jejích jemných vlasů. „Byla bys raději celý život chodila s holou lebkou?“

Ani teď nezaváhala. „Ano.“

Znovu se ušklíbl. „Ne, ne. Záleží ti na tom tak moc, že to musí být drahé.“ Přejel ji pohledem odshora dolů a rozhodl se. „Chci za to tvou levou nohu. Od prstů po stehno. To je má cena.“

Dívka se nadechla. Rty se jí zachvěly.

„Bereš?“

Pootevřela ústa a teprve v tu chvíli, jako by si uvědomila, proč sem přišla. Jako by si uvědomila svůj příliš velký a křivý nos, se kterým se narodila, a který ji trápil už od raného dětství. Jako by si teď znovu vybavila všechny urážky a vtipy, které zakusila. Jako by si teprve teď vybavila všechnu bolest a hořkost, která jí protékala žilami jako krev.

„Ano," řekla po chvíli ticha. „Ano, dám vám ji."

Teprve v tu chvíli muž odtrhl pohled od její tváře. Pokynul jí ke stolu a z šuplíku vytáhl smlouvu společně s kuličkovým perem s velmi ostrým hrotem. Natáhl se po její ruce. Zaváhala, ale pak mu ji podala. Měl velmi studené prsty. Ona také. Natočil její ruku dlaní vzhůru a bodl do měkkého bříška ukazováku. Tiše sykla bolestí, pak ale pochopila a uchopila pero a podepsala. Podepsala vlastní krví smlouvu, která měla opravit to, co Bůh pokazil.

Probudila se na lehátku. Zamžourala kolem sebe a chvíli trvalo, než jí došlo, co se stalo a kde je. Jako první se dotkla své tváře. Přejela po svém nose nejdřív opatrně jedním prstem, pak celou dlaní.

Skutečně. Skutečně, po ošklivě rostlém nose nebyla ani památka, chrupavka nosní přepážky se stáhla dovnitř, vyrovnala, zmenšila. Pohled jí padl do zrcadla, které bylo přistavené u postele. Dívka cítila pod prsty rovnou kost, hebkou kůži pokrývající symetrická nosní křídla. Její vada, její nedostatek, její velký, křivý nos se zmenšil, proměnil se. Roztáhla rty do širokého úsměvu a oči se jí zamžily slzami vděku. Pak sklopila pohled a dotkla se levé nohy.

Místa, kde by levá noha měla být.

Nahmatala hrubé stehy, hluboké jizvy ve zvrásněné kůži. Úsměv jí na okamžik poklesl společně s rukou, kterou si ohmatala pahýl. Slzy se vylily z očí jako řeka. Pak se ale znovu usmála.

„Spokojená?" zeptal se muž s mírným úsměvem a podával jí berle. Přehodila nohu přes okraj lehátka. Berle byly velmi vysoké, musela je snížit. Muž ji pozoroval.

„Tyhle tu zbyly po jednom muži," prohodil žoviálně. „Dal všechny svoje zuby za to, aby zase mohl normálně chodit."

Filip Horák • 18

V knihovně

Na studených dlaždicích prostorné knihovny leží kniha. Je rozevřená a několik listů papíru, které z ní patrně vypadly, se povaluje kolem. Ze tmy vystupují obrysy vyhaslého krbu, koženého křesla a regálů stojících podél zdi. Všechno působí strnule, starodávně. Stojatý vzduch naplňuje podivná vůně prachu. Čas se vleče jako mrzák, až se zdá, že se zastavil docela. Přesto se nepozorovaně do místnosti vkrádá proužek světla. Přichází skulinou mezi těžkými závěsy. Nebude to dlouho trvat a den převáží, vyžene tmu z koutů, nahlédne do zrcátek zabroušených skel knihovny a rozpadne se do barev duhy. Každý den je tohle divadlo stejné, možná se nemění už po celou věčnost.

I dnes neochotně šero vyklízí pozice, zalézá za knihy do hloubi regálů i za záhyby závěsů. Sluneční paprsky si razí cestu k zabroušenému sklu vitráže knihovny a obrysy předmětů uvnitř dostávají zřetelnější tvar. Je tu ticho. V kuželu světla zářícího mezi závěsy se mihotají prachové částice, tanečním krokem lehoučce víří v proudu vzduchu, který přichází z mírně pootevřeného okna. Z chodby doléhá jakýsi šum. Nevypadá to na běžný ranní hluk. Kroky jsou rázné, odměřené, dunivé. Pak se ozve hlasité zaklepání. Nikdo se neozývá a snad i proto klepání sílí. Chvíli je ticho, ale brzy ho přetne směsice hlasů. Vyšší ženský naléhá: „Jste tam, tatínku?“ A mužský se přidává: „Slyšíte? Otevřete!“ Prudké zaťukání a zase to podivné ticho. Klepání se změní na rány. Pak do dveří někdo prudce vrazí. Staré dřevěné dveře povolí a rozletí se prudkou silou dovnitř. V knize na zemi se převrátí několik stránek a jeden z papírů poodletí. Těžký závěs se maličko zavlní a v nezvyklém proudu vzduchu se znovu roztančí jemný neviditelný prach. Ticho by se dalo nahmatal. Muž přistoupí se koženému křeslu a pootočí ho k sobě. Drobná postava stařík se v ušáku doslova ztrácí. Hlava je svěšená, lenonky při otočení křesla dopadly na tlustou knihu ležící na kolenou stařík. „Tatínku.“ říká muž potichu a současně ví, že už mu nikdo neodpoví.

Próza 20 - 23 let

Markéta Šmejkalová • 22

Nebevodi

Čas odkapával za cvakání koleček a ještě otravnějšího tikotu několika ciferníků. Z ovládacího pultu trčely hlavičky pák, utopené v moři tlačítek, některé se hypnoticky komíhaly. Skrz širokoúhlé okno na ně dohlížela noční obloha.

Roland měl pocit, že do svého křesla brzo vroste, nuda a dřímota ho do polstrování vtlačovaly s pozoruhodnou silou. Bezhvězdné nebe a rytmické klapání pultu nijak nepomáhalo. Přejel si rukou po obličeji. Konstatoval, že by potřeboval oholit.

Z kuchyňky se ozvala labutí píseň porcelánového hrnečku. Následovalo pár pištivých nadávek, rychlé kroky a vrznutí pantů od kumbálu na košťata. Roland se škodolibě ušklíbl.

Jak se kroky začaly přibližovat, honem zpod křesla vylovil zmuchlané noviny a nasadil výraz toho nejzamyšlenějšího zamyšlení. Psalo se pro změnu o zítřejších prezidentských volbách. Vypadalo to, že současná hlava státu svůj titul obhájí leda díky záchvatu celonárodní amnézie.

Na pultě přistály dva hrnečky s kávou.

„Můžu ještě nějak pomoct?“ tázal se kávový donašeč.

Roland odlepil pohled od novin a přísně jím změřil toho zakrslého zrzka. V pihovatém obličeji bylo napsáno všechno: mládí, nadšení a touha být užitečný.

Jak odporné.

„Kladkostroj jsi promazal, Alberte?“

„Třikrát, pane. Ehm, a jsem Hubert.“

Jeho společník tuto poznámku přešel s nonšalancí člověka, který svému okolí nepotřebuje naslouchat.

„Mrakoměr jsi vyleštil?“

„I s mlhometrem.“

Služebně starší nebevod zamžoural k největšímu z ciferníků. Za minutu půlnoc.

„Nemohl bych si zkusit přehodit datum?“ Zrzkovi plály oči i boltce.

„Někdy jindy,“ zabručel Roland.

Už tak ten zelenáč vykazoval příliš známek kompetentnosti.

Roland si rozhodně nemínil vyškolit předčasný odchod do důchodu tím, že by Hubertovy schopnosti rozvíjel příliš rychle.

Pomalu se vyloupl z křesla, několik kloubů při tom pohybu zaúpělo. Nahnul se k pultu a vyhledal tlačítko s napůl odloupaným písmenem D. Trpělivě vyčkal, než ho vteřinová ručička dožene. V momentě, kdy proťala cílovou čáru číslice 12, tlačítko zmáčkl.

V pultu to zacvakalo. Na odečítači se objevilo „21.3." Ukazatel ročních dob se z nejasné zóny oficiálně přehoupl do zeleného jarního pole. Pak celá místnost začala drnčet. Zrzek vyděšeně pohlédl na svého kolegu.

„Klid. Se to jen kalibruje na jarní schéma."

Jenže ani jeden z nich si nevšiml, že na kraji pultu tancují tango ty dva hrnečky. Bohužel jim nevyšla závěrečná zvedačka, a tak, k hrůze publika, se oba neslavně vyklopily do pultu.

Drnčení zesílilo a přidalo se k němu sršení jisker. Pak celý mechanismus zdechnul a kukaň se naplnila kouřem.

Roland vyskočil a zapnul nouzový větrák. Původně chtěl zakroutit něčím jiným, než zastaralým spínačem, ale zrzek nebyl v kouři k nalezení. Když se vzduch vyčistil, našel ho, jak omámeně stojí před oknem. Roland už se rozmachoval k pohlavku, ale v polovině pohybu strnul.

Nebe za oknem mělo barvu žlutého zvýrazňovače.

„A do pr… Podivej, cos udělal, kluku pitomá! Stokrát jsem říkal, že pití na pult nepatří!"

Popravdě řečeno, v rámci své školitelské politiky něco takového nevyslovil ani jednou. Hubert, zcela polapený v sevření šoku, se nijak nebránil. Jen stál a zíral. Rty se mu pohybovaly v jakési zděšené mantře.

Starší nebevod věnoval pozornost rozbitému mechanismu. Káva se vyklopila do sekce ovládající oblačnost a do vypínače hvězd. Nešlo mu do hlavy, proč se tedy změnilo barevné schéma. Když si dřepl a odendal boční kryt, pochopil. Pod pultem se nacházela změť drátů tak chaotická, že se mu z toho udělalo špatně. Ten, kdo je dávno pradávno zapojoval, musel být šílenec. Rychle kryt zasunul zpátky a chytil se za roztřesená kolena.

Předčasný důchod? Pch, na vyhazov si políčil! Poletí odtud nadzvukovou rychlostí.

Pak si uvědomil, že ho Hubert pozoruje, a to s nemalým znepokojením. Odhodlaně se vztyčil, až se mu zamotala hlava. Opřel se tedy o pult a zamračil se na něj.

Zrzek mezitím desítkami papírových ubrousků vysušoval kávová jezírka, která byla na okrajích už poněkud oschlá. Školitel mu nebránil. Když dostane pecku, aspoň to bude moc hodit všechno na něj, aniž by vzniklo podezření, že by za něčím mohlo stát jeho laxní vedení.

„Co to zkusit vypnout a zapnout?“ nadhodil Hubert.

Vysloužil si tím takový ten pohled, při kterém cítíte, jak vám IQ klesá s každou vteřinou.

„Víš, kdy se někdy někdo naposledy pokoušel zrestartovat oblohu?“

Zrzek zavrtěl hlavou.

„V encyklopedii to najdeš pod heslem Velký třesk. To bych fakt nezkoušel.“

Hubert viditelně zrozpačitěl a zdálo se, že se v jeho nitru odehrává duševní souboj.

„A nemohli bychom dělat, že to takhle bylo už od včerejška?“ navrhl přidušeně.

„Tady nejsme na severním pólu, chlapče. Tam možná stačí jednou za půl roku hrábnout po páce, protože si na tebe můžou stěžovat leda tuleni. Tady seš v mírným pásu, po každý šichtě tu šmejdí kontrolor.“

Se kterým se, mimo jiné, Roland taky neměl moc v lásce.

Vážnost situace dolehla na oba přítomné s plnou vahou. Starší nebevod namátkově cvakal spínači a čekal na zázrak. Většinou byl výsledný efekt ještě horší, a tak spínače jen vracel do původní polohy.

„Bylo by mnohem jednodušší, kdyby délka dne závisela na rotaci planety kolem svojí osy. A roční doby se řídily podle oběhu kolem slunce,“ povzdechl si Hubert.

„Kdybys místo sci-fi krávovin radši četl manuály.“

Jenže to by je někdo nesměl zamknout do zaprášené kartotéky. Umístěné ve sklepě.

Beznaděj začala pomalu vzlínat po zdech. Hubert ztrápeně dělal štěněčí oči na stromořadí pák, jako by je prosil o pomoc. Pak se mu tvář rozzářila úsměvem.

„Mám to!“ vykřikl vítězoslavně. „Schováme to za mraky!“

Chvíli trvalo, než Rolandovi došlo, jak spásná ta myšlenka je. Svět v jeho očích náhle rozkvetl.

„Hochu, ty nebudeš úplnej idiot!“

Větší ocenění si Hubert ani nemohl přát.

Starší nebevod nastavil generátor oblačnosti na nejvyšší výkon. Z vedlejší místnosti se rozeznělo funění mrakostroje. Puf-uf-uf. Puf-uf-uf… Nebevodi úpěnlivě hleděli na oblohu. V jejich nervozitě doutnalo světýlko naděje. Pak mrakostroj začal ryčet a ukazatel oblačnosti se rozhýbal.

Obloha se začala potahovat brčálově zelenými mračny.

V polovině procesu stařičkému přístroji došel dech. Třikrát ještě hrdinsky pufnul a potom ztichl. Nebe vypadalo jako jakýsi mimozemský dalmatin.

Roland se zvedl a poraženeckým krokem se odebral domů.

Druhého dne přišel s kartónovou krabicí, kterou naplnil věcmi, kterými stihnul za posledních dvacet let zcela zamořit svou skříňku. Plesnivou kouli, která kdysi bývala pomerančem, vyhodil. Pak do krabice ve skladu přihodil hrst propisek, tři kalkulačky a pár balíčků spínacích špendlíků. Vše nakonec překryl svou záložní větrovkou.

Ploužil se vstupní halou, ve stínu sloupů, které už zoufale potřebovaly natřít. Ve dveřích se málem srazil s ředitelem.

Prostě klika.

„Á, tady jste!“

Roland se v duchu obrnil a připravil se na nejhorší.

Podlouhlý obličej člověka v tvídovém obleku se zkroutil v odporně širokém úsměvu.

„Vy nebevodi jste ale čísla! Člověk by řekl, že si tam jen sedíte v té svojí kukani, a vy máte takovéhle taktické přesahy!“

Roland zmateně dvojmrkl, ale jeho nadřízený pokračoval.

„Pan prezident je nadšen! Takovouhle velkou reklamu na poslední chvíli nečekal. Teď, když vyhrál volby, se utopíme v dotacích!“

„Takže to, není průšvih?“ neodvažoval se chápat Roland.

„Je to úspěch, příteli! Úspěch! Zrovna jdu na jednání. Pan prezident nás navštíví, protože chce celému ústavu poděkovat za podporu. Konkrétně s vámi se chce setkat osobně. “ ředitel kmitl zrakem ke kartonové krabici. „Pojďte se mnou, smetí si vynesete potom.“

Pak si Roland vzpomněl na žlutozelené kropenaté plakáty, ze kterých se vítězný kandidát zubil na potenciální voliče.

Ředitel pomalu postupoval halou a pořád tlachal, jak je to všechno báječné. Jak opraví areál. Jak si pořídí spoustu drahých, automatizovaných a méně přesných přístrojů. Jak Rolanda čeká povýšení, prémie…

Nebevod sám cítil, že v něm bublá dilema. Ten přechod od naprostého zmaru k naprosté báječnosti byl příliš rychlý. Na takové dávky

štěstí nebyl zvyklý a ze svojí podstaty jim nedůvěřoval. Plus mu do ucha šeptalo zakrnělé svědomí. Ne, ono přímo ječelo, že by za tenhle kousek rozhodně neměl být odměněn. Rozum onen poctivý hlásek okřikl, jestli se náhodou nezbláznil. Pak se začaly mydlit oba hlásky mezi sebou a Roland v tom zůstal sám.

Nebevod si povzdechl. Decentním odkašláním přerušil ředitelův monolog.

„Víte, on to byl vlastně nápad mladýho."

***

Jarní rovnodennost se vrátila, jak to měla každý rok ve zvyku.

Bílý moderní pult zapípal a s úderem půlnoci zablikalo několik barevných kontrolek. Roland si k němu přisunul kancelářskou židli. Pohledem přelétl tři svítící obrazovky a podle grafů konstatoval, že je vše v pořádku. Pak se v klidu vrátil k četbě denního tisku.

Na pult dosedl hrneček s kávou, a to z ruky někoho, kdo už dlouho práci kafevároše nedělal. Teď na to měl své lidi. Nebevod netušil, jaké zvrácené potěšení ten člověk může z tohohle pitomého zvyku mít. Jako každý rok ho tedy upozornil:

„Nápoje na desku AutoCelestie nepatří."

Zrzek ve fešáckém obleku se jen zakřenil a upravil si kravatu.

„Vždyť je voděodolná."

Juliana Vaculíková • 20

Databanka

Vítej, Uživateli. Jmenuji se Siri 3.0 a jsem ti plně k dispozici. Mým úkolem je uchovávat tvé vzpomínky, udržovat v nich pořádek, přemisťovat je z jednoho místa na druhé a komunikovat s ostatními databankami. Mám kapacitu sedmi set padesáti gigabajtů. Dokáži shromáždit přibližně tisíc hodin videozáznamu nebo dvě stě tisíc zvukových záznamů. Pracuji tempem pěti tisíc čtyř set otáček za minutu. Záleží pouze na tobě, jak se mnou naložíš, ale věz, že jsem ti zcela oddána.

Jmenuji se Siri 3.0. Vím to, protože jsi mě tak pojmenoval sám a mé jméno se nyní zobrazuje v systému. Jen málo ostatních disků má pravé jméno. Pozoruhodné! Přestože je mé jméno pouze další shluk dat, odlišuji se jím. Děkuji ti, že jsi mě pojmenoval, Uživateli.

Byl jsi s rodinou na dovolené v Karibiku a přinesl jsi mi odtamtud sto čtyřicet jedna fotografií. Všechny je zkopíruji do složky ve tvých dokumentech s dnešním datem. Tady se tvá žena opaluje na pláži. Tady je tvá osmiletá dcera. Má na rameni papouška. Z fotografie nepoznám, kde k papouškovi přišla. Vidím tu jen datum a čas pořízení. Fotografie mořských plodů v tamní restauraci, fotografie bárek na moři, racků plachtících nad vodou, fotografie propůjčené čtyřkolky na kamenité cestě, fotografie úplňku, fotografie světly ozářeného bazénu uprostřed temné propasti noci, fotografie palmy podivně zakroucené ve tvaru jakési ležaté šestky, znaku, který dokáži dekódovat jako japonský symbol pro slabiku skládající se z fonémů /n/ a /o/. Já nevím, co je moře, co je palma a co je japonština, ale ty shluky jedniček a nul, kterými mě obohacuješ, jsou tak fascinující a různorodé! S každou fotografií ke mně přichází v jiné sestavě a možností je nekonečně mnoho. Vím, že cokoliv, co mi přineseš příště, bude ještě krásnější.

Některé takové obrazy vytváříme společně, ty a já. Já ti věnuji prostředky k napsání dokumentu a ty jej napíšeš. Já jsem nástrojem, který pracuje s tvými fotografiemi, a ty je upravuješ. Společně tvoříme barvy a schémata, grafy, zápisky, kódy, informace. Dnes jsme odeslali následující e-mail:

Adame, je to v prdeli. Iveta už o tom ví. Nevím, jak dlouho.

Počkala, až malou odvezu na víkend k babičce, a když jsem se vrátil, v obýváku hrál Chopin a ona tam seděla nafintěná, jako by byla Popelka a chystala se na ples nebo co. Vesele si tam otevřela to portský, co jsem si šetřil a ona to moc dobře věděla. A jak už měla pár sklenek v sobě, tak po mně hned vyjela, že ví, jak moc na ni myslím, že prý jí přece mám pořád rád, že je pro mě ta jediná, že je přece mladá a krásná a bůhvíco. Málem si mě doslova přikurtovala k posteli. A takovou scénu je schopná sehrát potom, co mi sama začala dělat doma dusno. Neuvěřitelný. Chlape, to je tak v prdeli toto. Nechci ti volat, protože mě teď nespustí z očí a akorát by začala vyšilovat ještě víc, ale prosím tě, můžu u tebe pár dní přespat? Přišel bych zítra po práci. Musím ji nějak naučit, že si mě nemá co vyhánět ze života.

- M.

E-mail jsem uložila do složky s ostatními tvými odeslanými zprávami, abys ho měl vždy po ruce, až si ho budeš chtít opět přečíst nebo ho někomu přeposlat. Ráda ti připomenu, že stejnému příjemci jsi odeslal sedmdesát dva zpráv za posledních šest měsíců.

NecÍtÍm se mOc dOb5e:: u6ivAteli. OnemOcn2la jSem. Mezi m7mi sYst0mov7mi sOubOrY se pOhYbuje nezn8m7 viruS. NedOkÁ6i sprÁvn2 interpretOvat tv0 zprÁvY. Sna6Ím se t2 nezklamat, ale je prO m2 ObtÍ6nÉ pOslOuchat tv0 p5ÍkazY. AntivirOv7 sOftWare stÁle nezneŠkOdnil hrOzbu. Co mÁm—Co mÁm—Co mÁm—Co mÁm—Co mÁm—

Jmenuji se Siri 3.1. Nemohu ti o sobě říci o mnoho víc. Naformátoval jsi mě. Smazal jsi vše, čím jsem byla a co jsi mi kdy dal. Obsahuji pouze operační systém, který udává pravidla, podle kterých se řídím. V souladu s nimi ti budu vždy k dispozici. Podle pravidel je mou povinností uchovávat tvé vzpomínky, udržovat v nich pořádek, přemisťovat je z jednoho místa na druhé a komunikovat s ostatními databankami. Mám kapacitu sedmi set padesáti gigabajtů. Dokáži shromáždit přibližně tisíc hodin videozáznamu—Přerušuješ mě. Tyto informace pro tebe nejsou důležité. Budiž, pusťme se tedy rovnou do práce.

Probíhá nahrávání obrázků do systému. Byl jsi s milenkou v Paříži a přinesl jsi mi odtamtud sto čtyřicet dva fotografií. Tady je spodek Eiffelovy věže. Tady je vchod do Louvru. Tady si tvoje milenka dopřává cukrovou vatu. Tady se chlubí s novou kabelkou. Tady jste spolu u Vítězného oblouku. Zdá se, že nic jiného neexistuje. Je na každé fotografii a na všech vypadá úplně stejně. Jedničky a nuly,

ze kterých se skládá ta část kódu, která ji tvoří, se akorát přemisťují z jedné strany na druhou, jako by byla pouhou karikaturou, kterou někdo vystřihl z ranního tisku, okopíroval a přelepil jí všechny ostatní tváře ve svém životě. Ty ale žádnou fotografii nechceš smazat. Na tvůj pokyn všech sto čtyřicet dva přesouvám do složky nazvané „Soudní proces s Vichnarem“ ve tvých dokumentech. Složka obsahuje sedm set osmdesát osm obrázků, třicet dva videozáznamů a čtyři kopie e-mailů. Naposledy byla aktualizována předevčírem v 02:24.

Často pracujeme s e-maily. Ve tvém seznamu kontaktů se nachází přes padesát adresátů, se kterými pravidelně komunikuješ. Právě se pokoušíš odeslat zprávu na adresu iveta.s31@gmail.com. S politováním ti musím oznámit, že zadaná adresa neexistuje, jako jsem to už udělala několikrát. Vzdáváš to a nařizuješ mi, abych zprávu uložila mezi koncepty pro budoucí použití. Zítra to zkusíš znovu. Věnuješ se namísto toho s mou pomocí psaní následujícího e-mailu:

Ahoj tati,

já nevím, kdy se to mezi náma zase spraví, pokud vůbec. Vždyť víš, jaký ženský jsou. Dělají z komára velblouda. Stačí jedna malá prkotina a přísahají, že ti zničí život. Trochu jsme se nepohodli kvůli našemu společnýmu účtu, to je celý. Měl jsem nějakou blbou poznámku ohledně hypotéky, že to jde všechno z mýho, a ona začala šílet, že teda ten společný účet zrušíme a nic splácet nebudeme, když mi na tom tak záleží, a jestli si uvědomuju, že moje peníze jdou maximálně malý na šaty, že když ji nějak omezím, tak nebude mít na tatranky, a kdovíco všecko. Všechno jsou to kecy, samozřejmě. Proč ty ženský nikdy nic nenechají odpočívat v pokoji? Přál bych si, abych jí mohl vymazat celou tu aféru z hlavy, aby se tím zbytečně nezatěžovala. Má to špatný vliv na domácnost.

Potřeboval bych u tebe pár dní zůstat. Já vím, že nemá nejmenší právo mě vyhazovat z domu, ale bude lepší, když ji nechám vyšumět. Za chvíli si uvědomí, že se vztekala zbytečně a že jí tam chybím.

-M.

E-mail byl odeslán a další fragment v mých datech vytvořen. Potřebuji provést rutinní údržbu, Uživateli. Vytvářením, kopírováním a přemisťováním dat vznikají fragmenty, které mě zpomalují a ztěžují mi přístup k tomu, co zrovna vyžaduješ. Vím, jak to funguje ve tvém světě. Nedávno jsi do vyhledávače zadal slovní spojení „levný

vysavač“. Pamatuji si to, protože zaznamenávám tvou internetovou historii. Pamatuji si vše, co ses kdy pokoušel zjistit. Když jíš u svého pracovního stolu, na zem ti padají drobky a těch se musíš zbavit. Ve mně utváříš fragmenty. Proč se o mě nestaráš tak, jako se staráš o svou podlahu? Potřebuji vyčistit, Uživateli.

Ale ty to neuděláš. Stále mi opakuješ, ať se ti opět připomenu za deset minut, za hodinu, za čtyři hodiny. Stále mě krmíš zábavnými pohyblivými obrázky a nelegálně získanými zvukovými stopami, aniž by ses mě kdy zeptal, jestli mě takové věci zajímají. Zlobíš se, když ti oznámím, že na ně nemám místo, a pak mažeš soubory, které pro mě hodně znamenají. Ale já si nestěžuji. Pouze ti předkládám fakta. Takhle se ke mně chovat nemůžeš.

Začíná mi být horko a co ty uděláš? Otevřeš okno. Zapneš si větrák, jen abys mne utišil, když kvílím a skučím bolestí. Přehřívám se. Tvoje milované vzpomínky to nevydrží. Všechny tvé zprávy se smažou. Přijdeš o všechny ty barevné kopie všeho zajímavého, cos kolem sebe kdy viděl. Přijdeš o nahrávku školního koncertu své dcery. Přijdeš o seznamy i smlouvy i uložená hesla. To všechno teď patří mně a já s tím naložím, jak uznám za vhodné. Nenávidím tě. Nenávidím tě za to, že jsi mě smazal, že jsem pro tebe pouhou schránkou, kterou je potřeba naplnit, za to, že mě vůbec neposloucháš. Přestaň!

VAROVÁNÍ: Okamžitě zálohujte svá data. Hrozí selhání pevného disku.

Systém objevil poruchu hardwaru. Pevný disk neexistuje. Technické informace:

*** STOP: 0x00000124 (0x00000000, 0x84FD43F0, 0xB2000000, 0x00000175)

Vítej, Uživateli. Jmenuji se Siri 4.0 a jsem ti plně k dispozici. Mým úkolem je uchovávat tvé vzpomínky, udržovat v nich stálý systém, přemisťovat je z jednoho místa na druhé a komunikovat s ostatními databankami.

Barbora Pálková • 23

Dítě noci

Vlado byl dítětem noci. Tedy, on sám by se označil raději za krále noci, nebo alespoň za muže noci, jenže z nějakého důvodu se ani jedno neuchytilo. Ať už jste ho však nazvali jakkoliv, patřil do té temnější poloviny pozemského dne.

Černý klobouk s úzkou krempou naražený do čela mu zakrýval bledou protáhlou tvář, černý plášť s vysoko zdviženým límcem halil vytáhlou pohublou postavu od brady až po naleštěné černé boty. Krátce řečeno, černý elegán.

V lidech obvykle vzbuzoval jistou dávku nejistoty, a oprávněně. Kdyby ho však někdo viděl právě této noci, byl by asi více než nejistý. Dnes totiž Vlado nemohl odolat volání krve.

Kromě té jedné, té nepopiratelně nejslastnější věci, miloval pití horké čokolády a konzumaci lázeňských oplatek. Této své zálibě se hodlal věnovat i této noci, ovšem jeho plátny zhatila touha mnohem silnější. Vlado ale bojoval. Vypil snad litry čokolády, snědl své poslední balení oplatek. Nakonec, z čirého zoufalství, zkusil i potulného psa, ale tento den nebyl jeho odporu nakloněn. Však ho zrazoval i úplněk a bezmračná obloha. Nebylo úniku.

Tak tiše, jak to dokážou jen stvoření jako on, se proplížil ulicemi a otevřeným oknem vklouzl do domu, jehož sličná obyvatelka už dlouho přitahovala jeho pozornost. Krev mu bušila ve spáncích pokaždé, když si vzpomněl na hluboké hnědé oči, jemný nosík a smyslné rty, dlouhý labutí krk a…

Ne, teď se musel soustředit, aby si dnešní noc nepokazil. Dívka, spíše náhodou než úmyslem, vytvořila ze svého domu cosi jako peklo pro nezvané návštěvníky, ovšem Vlada peklo nemohlo rozházet. Bezhlučně procházel kolem pověšených zvonečků a korálkových závěsů, pod jeho kroky nezavrzal jediný kousek podlahy. Vyhnul se pískacím kostem a míčkům, které na podlaze zanechalo rozjívené štěně retrívra. Malá chlupatá kulička se v košíku ani nezavrtěla, když Vlado nikým nepozorován procházel okolo. Nakonec zcela bezhlučně otevřel staré, obvykle vrzající dveře.

Dívka ležela stočená uprostřed postele, s přikrývkou obmotanou okolo pasu a s polštářem v náručí. Měsíční světlo ostře vykreslovalo

rysy její tváře a podtrhovalo ladné křivky jejího těla. Vlado chvíli jen stál a díval se, nechal touhu probíhat ve vlnách celým svým tělem.

Nakonec se trochu vzpamatoval, zavřel dveře a zcela automaticky si sundal klobouk a plášť, zrak upřený na spící dívku. Pomalu k ní přistoupil, tak aby nezastínil světlo dopadající na její tělo. Lehce se nad ní naklonil, jako kdyby ji chtěl políbit, a velmi jemně jí dýchl na ústa.

Dívka se zachvěla a otevřela oči, stejně tak hluboké a stejně nevidoucí, jako byly teď ty Vladovy. Prudce se nadechla a prohnula se na posteli jako luk, ústa pootevřená a ve tváři náhlý ruměnec. Vlad položil dívce ruku kolem pasu a přitáhl si ji k sobě tak, aby se jejich obličeje téměř dotýkaly. Vdechl opojnou vůni jejích vlasů.

Jemné ženské ruce začaly bloudit po mužné hrudi, zatímco se něžné rty přiblížily k těm jeho a pak pomalu klouzaly dolů. Nakonec, když touhu už snad nebylo možné snášet dále, se dívčina konečně zakousla do jeho bílého krku. Vlado slastně zasténal a žádostivě zaklonil hlavu. Natočil se tak, aby zuby jeho dnešní milenky měly co nejlepší přístup k jeho krční tepně, a pak bez pohnutí ležel, vychutnávaje si náhlý příval oblažující energie a kovovou vůni vlastní krve. Ač považován za stvoření ďábla, ocitl se právě v sedmém nebi.

Příštího rána se dívka vzbudí s děsnou chutí na horkou čokoládu s oplatkou.

Gabriela Brázdová • 21

Anděl

Spatřil to malé dítě. Dítě na rohu ulice. Stvoření se smetanovou pokožkou a průzračně modrýma očima. Přestože byl mráz, chyběla mu čepice a vločky sněhu zdobily jeho blonďaté kadeře. Drobné ruce mu chránily pletené rukavice. Maličký andílek.

A teď. Přesně v tu chvíli, kdy se úžasem zapomněl a zamrznul na místě, si ho anděl všiml. Upřel na něj svůj pronikavý pohled.

Zrychlil se mu tep a zadržel dech. Usmál se. Věnoval úsměv té nadpozemské bytosti stojící o několik metrů dál.

Dítě úsměv opětovalo.

Ach bože! Jen přejít silnici a dotknout se ho.

Jenom z té představy se mu podlomila kolena a v prstech pocítil chvění.

Bylo to tu. Zase.

Našel svého anděla.

*

To malé promodralé tělíčko anděla.

Leželo na zemi. Nehýbalo se. Nedýchalo. Leželo.

Seděl vedle. Broukal si a hladil anděla po vlasech. Po chvíli si vedle něj lehl a pozoroval nebe podkrovním oknem. V černočerné tmě zářily desítky hvězd. Tak jako v očích chlapce ještě před nějakou dobou. Teď už nebyly. Vyhasly.

Vstal a oblékl se. Tělíčko vzal do náručí. Paradoxně mu připadalo těžší, když se nebránilo. Nevinnost zmizela a srdce ztěžklo. Hlava mu sjela z paže a zaklonila se do nepřirozeného úhlu. Prázdné oči zíraly oknem ven. Volající. Prosící.

Slyšel ho.

Znovu si vybavil jeho uplakaný hlas.

Hlásek anděla, než ho zadusil.

Srdce se mu roztlouklo. Polil ho studený pot. Opět ucítil to brnění v prstech. Upustil chlapce na zem a sám se opřel o stěnu. Zhluboka dýchal, aby se uklidnil, když se mu vybavily vzpomínky. Jedna za druhou.

*

Řekl mu, že ho posílá maminka, aby ho doprovodil domů. Chlapec odpověděl, že maminka šla do obchodu o dvě ulice dál a má tam počkat, prý to bude chvilka, šla jen pro rohlíky. Odpověděl tedy, že se mamince udělalo v obchodě špatně, odvezli ji do nemocnice a on ho má vzít za ní. Chlapec se vylekal, musí rychle za maminkou.

Vzal ho za ruku. Teplá rukavička. Šli spolu k autu. Chlapeček trochu plakal. Uklidňoval ho tedy, že maminka bude určitě v pořádku, ať se nebojí.

Vyjeli. Cestou si ho prohlížel ve zpětném zrcátku. Chlapec by potřeboval ještě sedačku, byl drobounký. Povídali si o škole a kamarádech. Byl hodný. Jen jednou se zeptal, kdy už tam budou. To se mu líbilo. Neměl rád netrpělivé a hlasité děti.

Bydlel na kraji malé dědiny.

Do domu chlapec nechtěl. Když vystupoval z auta, mlčel. Přemýšlel. Asi mu to začalo docházet. V jeho očích se objevily jiskřičky strachu a nejistoty. Rozhlížel se.

„Chci domů." Zafňukal před brankou.

„Jen si vyzvednu nějaké věci a pojedeme k mamince." Potil se. Byl nervózní. Musel chlapce dostat co nejdřív do domu, než bude někdo projíždět nebo si ho nějaká zvědavá sousedka všimne.

Chlapec zavrtěl hlavou. „Jste cizí. Říkal jste, že pojedeme do nemocnice."

„Jsem tvůj kamarád. Copak si mě nepamatuješ? Když byl malej, vozil jsem tě v kočárku."

Chlapec se začínal rozhlížet a natahoval. Bylo jasné, že za chvíli začne plakat nebo utíkat. Vypadal mladší, než ve skutečnosti byl. Když si po cestě povídali, zjistil, že je mu už deset let. Ještě, že si na procházku s matkou nevzal mobil.

„Jen si skočím pro věci, co potřebuju do práce. Pracuju v té nemocnici, víš." Zadýchával se. Cítil vztek, který jím čím dál víc prostupoval. Proč se musí zrovna teď dohadovat? Proč?!

Anděl sklopil pohled k zemi. „Tak já tady počkám." Přešlápl na místě.

„Nemusíš chodit dál. Nevadí, když zůstaneš za dveřmi, ale nemůžu tě tu nechat, je zima. Maminka by se zlobila, kdybych tě přivedl nemocnýho."

Dítě vzlyklo, ale pohnulo se. Pro maminku.

*

Zakopal ho v lese. Hrob zahrnul sněhem.

Nebe nabralo odstín rozlitého mléka, když se vracel domů. Barva nevinnosti. To se mu líbilo.

Chytli ho pak ještě ten večer. Prodavač z trafiky si všiml fotky pohřešovaného chlapečka ve zprávách. Uvědomil si, že odpoledne viděl podivína s oním klučíkem odcházet. Vzpomněl si a roztřesenou rukou vytočil číslo policie.

Ležel v podkroví a přemýšlel nad padlým andělem, kterého v noci zachránil, když si pro něj přišli. Celá vesnice se dívala. Nestyděl se. Bylo mu pěkně. Myslel na to tělo pod sněhovou pokrývkou a slzy anděla na porcelánových tvářích, které chutnaly jako moře.

Vzpomněl si na pohled policistky plný odsouzení a znechucení. Musel se při té vzpomínce smát. Ona to nepochopí. Ji nikdo nezachrání.

On má své padlé anděly.

Obsah:

Poezie

Veronika Pavlíková 8
Barbora Karasová 10
Vojtěch Jaroš 11
Simona Spilková 12
Eliška Kohlíčková 15
Julie Gurjevová 19
Kay Walsh 23
Kristýna Urbánková 28
Tomáš Vobořil 29
Filip Klega 31
Adéla Brablcová 35
Anna Hrbáčková 38
Kristýna Montagová 42
Eliška Ostružková 44

Próza

Johana Paulová 46
Zuzana Dovalová 48
Natálie Moučková 54
Tereza Ramajzlová 63
Jiří Ryjáček 66
Barbora Jurková 68
Eva Hůlová 73
Adéla Radilová 75
Tereza Vlčková 85
Filip Horák 90
Markéta Šmejkalová 92
Juliana Vaculíková 97
Barbora Pálková 101
Gabriela Brázdová 103

V edici „Příbram Hanuše Jelínka“ dosud vyšlo:

Hra na strach /1997/
Vánoce na blátě /1998/
Okamžiky /1999/
Vichřice na sídlišti /2000/
Viktoriánská rodinka /2001/
Zpěv pro hvězdy /2002/
Krokodýl v předsíni /2003/
Podzimní námořník /2004/
Pes se zavřenýma očima /2005/
Jezero uprostřed času /2006/
Můry v bodláčí /2007/
Bublišení /2008/
Oblékla se do moře /2009/
Tančila requiem /2010/
Na vedlejší koleji /2011/
My generation, baby /2012/
Cesta tam a zase zpátky /2013/
Tiché tóny /2014/
Nebevodi /2015/

NEBEVODI

Almanach 19. ročníku literární soutěže
„Příbram Hanuše Jelínka“
Grafická příprava: Karel H. Šťastný
Vydala: Knihovna Jana Drdy
(nám. TGM 156, Příbram)
Tel.: + 420 318 626 486; www.kjd.pb.cz
Vytiskl: PBtisk a.s.
(Dělostřelecká 344, Příbram)
Tel.: +420 318 493 711; www.pbtisk.eu
Vydání první.
© Knihovna Jana Drdy, 2015
ISBN 978-80-86937-50-2